

52 DE POVEȘTI

UNA PE SĂPTĂMÂNĂ

Peste 100
de personaje
în interior

CRISAN

52 DE POVEȘTI

UNA PE SĂPTĂMÂNĂ

CUPRINS

1. Cenușăreasa	4
2. Aladin și lampa fermecată.....	8
3. Scufița-Roșie	12
4. Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici	16
5. Frumoasa adormită	20
6. Jack și vrejul de fasole.....	24
7. Rățoiul cel urât	28
8. Mica Sirenă.....	32
9. Ali Baba și cei patruzeci de hoți	36
10. Pinocchio	40
11. Călătoriile lui Gulliver	44
12. Alice în Țara Minunilor.....	48
13. Omulețul din turtă dulce.....	52
14. Bucle-Aurii și cei trei urși.....	56
15. Cizmarul și spiridușii	60
16. Cântărețul din Hamelin	64
17. Cele trei dorințe	68
18. Oala fermecată	72
19. Ridichea uriașă	76
20. Prințul fermecat	80
21. Cei trei țapi	84
22. Regele Midas și atingerea de aur	88
23. Vulpea cea șireată și găinușa cea roșcată.....	92
24. Prințesa și bobul de mazăre	96
25. Hainele cele noi ale împăratului.....	100
26. Motanul încălțat.....	104

CUPRINS

27. Lăptuca, fata cu părul bălai	108
28. Frumoasa și Bestia	112
29. Soldățelul de plumb	116
30. Picior-Șchiop	120
31. Tom Degețel	124
32. Fetița cu chibrituri	128
33. Uriașul cel hapsân	132
34. Lebedele sălbatice	136
35. Turtița rumenită	140
36. Povestea lui Repezilă, puiul de găină	144
37. Cei trei purceluși	148
38. Hänsel și Gretel	152
39. Degețica	156
40. Vrajitorul din Oz	160
41. Petrică și lupul	164
42. Aventurile lui Sinbad	168
43. Prințul fericit	172
44. Lupul și cei șapte iezi	176
45. Privighetoarea	180
46. Surorile Nalba și Răsura	184
47. Muzicanții din Bremen	188
48. Croitorașul cel viteaz	192
49. Crăiasa Zăpezii	196
50. Pelerina fermecată	200
51. Peter Pan	204
52. Robin Hood	208
Personaje	212

1. CENUȘĂREASA

• A fost odată o fată frumoasă și bună la suflet. După ce mama ei muri, tatăl fetei își luă altă nevastă. Mama vitregă, o femeie haină, aduse-n casă și pe cele două fete ale ei, încrezute și egoiste. Toate trei o oropseau pe biata fată, punând-o, din zori și până-n noapte, la cele mai grele treburi din gospodărie. •

Și pentru că obișnuia să doarmă în cenușa de lângă vatră, ele o porecliră Cenușăreasa.

Într-o zi, la casa lor sosi un mesager al regelui, care aduse un răvaș prin care Măria Sa le invita la balul de la palat pe toate fetele frumoase, căci fiul său, prințul, dorea să-și aleagă dintre ele pe aceea care avea să-i fie mireasă. Cenușăreasa

privea cu tristețe la surorile ei vitrege care, gătite cu cele mai alese veșminte ale lor, se urcară în caleașcă și porniră spre bal. Însă abia plecară acestea, că fetei i se și arătă o zână bună. Cu puterile ei magice, transformă niște șoricești în armăsari falnici și un bostan măricel într-o caleașcă aurită. Apoi, îi preschimbă Cenușăresei straiele ponoșite într-o preafrumoasă rochie de bal, iar ca să arate ca o prințesă îi dăruie și o pereche de conduri de cleștar.

— Ai grijă, draga mea, să pleci de la palat înainte de miezul nopții, căci atunci se vor destrăma toate farmecele mele! o povățui zâna bună, după ce fata urcă în caleașcă.

La bal, Cenușăreasa se arătă a fi cea mai

strălucitoare dintre tinerele aflate acolo, și asta îl făcu pe prinț să danseze numai cu ea. Deodată, orologiul din turnul palatului se porni să bată miezul nopții. Speriată, fata se smulse din brațele prințului și o luă la fugă către ieșire.

Dar, în vreme ce cobora grăbită scările palatului, își pierdu un condur. Și nici că mai avu vreme să se întoarcă să-l ia! Se urcă în caleașcă

și porni în mare grabă spre casă. Iar când răsună și cea de-a douăsprezecea bătaie a orologiului, vestind miezul nopții, vraja se risipi și Cenușăreasa se pomeni îmbrăcată în ponositele ei straie. A doua zi, prințul trimise câțiva slujitori să meargă din casă-n casă, cu condurul de cleștar, și le porunci să-i găsească domnița care îl pierduse în noaptea balului. – Nu mă voi căsători decât cu fata căreia i se va potrivi condurul de cleștar! le spusese el.

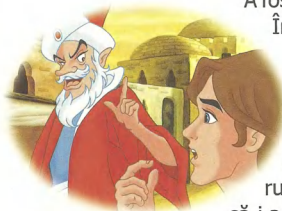
Slujitorii ajunseră, în cele din urmă, și

la casa în care locuia Cenușăreasa. Surorile vitrege se chinură în zadar să-și vâre picioarele butucănoase în delicatul condur. Arătându-se la față, Cenușăreasa își luă inima în dinți și îi rugă pe slujitori s-o lase și pe ea să-l încerce. Aceștia se învioră și, spre mirarea tuturor, condurul îi veni ca turnat! Cenușăreasa a fost condusă de îndată la palat, unde, în scurtă vreme, s-a și căsătorit cu frumosul prinț! Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

2. ALADIN ȘI LAMPA FERMECATĂ

A fost odată un băiat sărac, pe nume Aladin.

Într-o zi, un mare dregător îi făgădui o răsplată însemnată, în aur și giuvaiere, cu condiția să-l ajute la împlinirea unei isprăvi. Aladin se învoui. Ducându-l pe băiat la gura strâmtă a unei peșteri, dregătorul, care era și vrăjitor, îi porunci să se strecoare înăuntru, să caute și

să-i aducă de acolo o lampă veche. Iar ca să

se păzească de cine știe ce rele, îi dădu un inel fermecat. Aladin găsi lampa cu pricina, dar vrăjitorul nu-l lăsă să iasă din peșteră înainte de a-i da vechitura aceea prăfuită.

Bănuitor, băiatul nu se învoui la așa ceva... Înfuriat, vrăjitorul răsturnă o piatră grea peste gura peșterii, închizându-l acolo pe Aladin. Numai că băiatul, amintindu-și de inelul primit, îl răsuci pe deget de trei ori și dintr-odată apărură Duhul Inelului! Aladin îi porunci să-l ducă numaidecât acasă, unde și ajunsese cât ai bate din palme!

Într-o bună zi, dând peste lampa prăfuită luată din peșteră, Aladin

se apucă s-o curețe și, frecând cu nădejde, din ea apărură o altă arătare – Duhul Lămpii! Și cum acesta îi spuse că îi poate îndeplini orice dorință, băiatul îi ceru un palat semeț și saci doldora de aur.

Peste ceva vreme, Aladin se îndrăgosti de fiica sultanului de prin partea locului. Curând, cei doi tineri se căsătoriră și părea că nimic nu le putea umbri fericirea.

Într-una din zile însă, vechea cunoștință a lui Aladin, vrăjitorul, află că tânărul scăpase din peșteră, cu tot cu lampa fermecată. Ca să i-o poată lua, el se prefăcu într-un negustor de lămpi și se înfățișă la palatul lui Aladin, strigând cât îl ținea gura: „Dau la schimb lămpi noi și arătoase, pe lămpi vechi!”. Prințesa nu

știa de puterile lămpii lui Aladin, așa că dădu vechea lampă și primi de la negustor una nouă-nouță! Plecând în graba mare, vrăjitorul prinse să frece lampa, chemând Duhul Lămpii și poruncindu-i: – Ia chiar acum palatul lui Aladin, cu frumoasa prințesă cu tot, și du-ne într-un loc cât mai departe de aici!

Iar duhul îndeplini numaidecât porunca vicleanului vrăjitor.

Mare a fost sperietura lui Aladin când s-a întors acasă și s-a pomenit fără de palat și fără de soție! Tânărul îi porunci Duhului Inelului să-l ducă neîntârziat acolo unde se află soțioara lui și lampa fermecată.

Și, cât ai clipi, se trezi în palatul care îi fusese furat! Cum vrăjitorul dormea, Aladin își

luă lampa înapoi. Când apărură Duhul Lămpii, îi porunci să-l ducă pe vrăjitor într-un tărâm îndepărtat, din care să nu se mai poată întoarce vreodată. Apoi, îi ceru să-l ducă înapoi, cu tot cu palat, în orașul lui. Și, din ziua aceea, Aladin și soția lui au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

3. SCUFIȚA-ROȘIE

A fost odată o fetiță care locuia împreună cu mama ei într-o căsuță din pădure. Fetiței i se spunea Scufița-Roșie, pentru că, de fiecare dată când ieșea din casă, își punea pe căpșor o scufiță roșie ca focul. Într-o dimineață, mama puse într-un coșuleț un cozonac și o sticlă cu vin și o trimise pe Scufița-Roșie

la bunicuța ei, care era bolnavă.

– Și, te rog, nu uita: nu zăbovi pe drum la vorbă cu necunoscuții și nu te abate de la cărare! o povățui mama, la plecare. Fetița însă uită repede sfaturile mamei. Se gândi să-i ducă bunicii niște flori, așa că se abătu din drum ca să culeagă vreo câteva. Deodată, dintr-un tufiș, sări drept în fața ei un lup viclean!

– Unde mergi, fetițo? o întrebă el mios.

– Mă... mă duc la bunicuța mea, la casa aflată

în păduricea de brazi, îi răspunse Scufița-Roșie, speriată. Îi duc cozonac și o sticlă cu vin, să mai prindă puteri. Că e cam bolnavă, sărăcuța... Fără să mai piardă timpul, lupul o apucă pe o scurtătură și, nu după multă vreme, se înființă la casa bunicii. Bătu la ușă și, după ce își prefăcu glasul cât să semene cu cel al nepoatei, spuse:

– Bunico, sunt Scufița-Roșie, nepoțica ta, și ți-am adus un cozonac și o sticlă cu vin!

– Trage zăvorul și intră, draga mea! îi răspunse bătrânica. Când îl văzu pe lup în casă, bunică sări cât putu de repede din pat și se ascunse în dulap.

Lupul nu pierdu vremea... Își puse pe cap scufia de noapte a bunicii, pe nas ochelarii ei, și se urcă în pat. Apoi se acoperi cu plapuma și se puse pe așteptat. Nu trecu mult și la ușa casei bătu Scufița-Roșie.

– Trage zăvorul și intră, draga mea! spuse lupul, prefăcându-și glasul în așa fel încât să semene cu cel al bunicii.

Scufița-Roșie se uită tare mirată la bunică și întrebă:

– Vai, bunico, dar de ce ai ochii și urechile atât de mari?

– Ca să te văd și să te aud mai bine, nepoțică dragă! îi răspunse lupul.

– Dar, bunico, de ce ai gura atât de mare? întrebă fetița.

– Ca să te pot înghiți mai bine! răcni lupul, sărind din pat.

Scufița-Roșie țipă înfricoșată, luând-o la fugă ca să scape de lupul cel hapsân.

Un tăietor de lemne, aflat prin preajmă, auzi țipetele fetei și veni într-un suflet. Amenințându-l cu toporul, omul îl goni pe lup.

Apoi, cu ajutorul Scufiței-Roșii, o scoase pe bunică din dulapul în care se ascunsese. Bunica și nepoata îi mulțumiră din suflet tăietorului de lemne că le scăpase de lupul cel flă-mând, iar fetița adăugă:

– Îmi pare așa de rău că n-am ascultat sfaturile mamei! Dar altă dată n-o să mă mai abat de la drum și nici n-o să mai intru în vorbă cu necunoscuții!

4. ALBĂ-CA-ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

A fost odată o mică prințesă pe care o chema Albă-ca-Zăpada și care locuia într-un castel, împreună cu tatăl ei, regele, și cu mama ei vitregă, regina. Anii treceau, Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, iar regina devenea tot mai pizmașă pe fiica ei vitregă! În fiecare zi, regina intra în camera ei de taină

și întreba o oglindă fermecată:

– Oglindă-oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

O vreme, de fiecare dată când era întrebată, oglinda îi răspundea:

– Tu, regina mea, ești cea mai frumoasă din țară!

Dar veni și ziua în care oglinda îi zise:

– Ești frumoasă, regina mea, dar Albă-ca-Zăpada este și mai frumoasă decât tine!

Regina se mânie cumplit... Chemă la ea un vânător și-i porunci s-o ducă pe fată în pădure și acolo s-o omoare!

Aflând însă de planurile mașterei, fata fugi de la castel și căută scăpare în adâncul pădurii. Iar când se făcu noapte, se cuibări îndărătul unui bușean și adormi. Acolo o găsiră, a doua zi, cei șapte pitici care locuiau prin apropiere, într-o căsuță făcută parcă pentru păpuși.

După ce fata se trezi din somn și le povesti ce i se întâmplase, fiind de felul lor buni la suflet, piticii o poftiră să locuiască în căsuța lor.

Din ziua aceea, copila se îndelnetnici cu dereticatul căsuței și cu gătitul. De fiecare dată când plecau la lucru, piticii nu uitau s-o povățuiască să nu care cumva să deschidă ușa vreunui străin. Curând însă, regina cea haină află de la oglinda fermecată că Albă-ca-Zăpada

trăiește și că a găsit găzduire în căsuța celor șapte pitici. Așa că, fiind și vrăjitoare, se prefăcu într-o bătrână, pregăti un coș cu mere otrăvite și plecă la căsuța piticilor. Albă-ca-Zăpada se milostivi de ea și, crezând că-i o băbuță săracă, îi cumpără merele. Apoi luă unul roșu aprins, mușcă din el și căzu la pământ ca secerată!

Mare a fost necazul piticilor atunci când, întorcându-se de la muncă, dădură peste copila care zăcea pe iarba din fața căsuței. Și, cum nu reușiră să o readucă în simțiri, piticii o crezură moartă. Așa că o așezară

într-un coșciug de cleștar, ca să-i poată admira și pe mai departe frumusețea, și o duseră într-o poieniță, nu departe de căsuța lor. Peste câteva zile, lângă piticii care o jeleau pe biata fată, se opri din drumul său un tânăr și chipeș prinț. Tânărul o îndrăgi pe Albă-ca-Zăpada și se rugă de pitici să-l lase să ducă sicriul la castelul său. Inimșii pitici se îndurară de el și i-l dăruiră. Pe drum însă, slugile prințului scăpară sicriul din mâini. Din pricina zdruncinăturii, bucățica de măr sări din gâtul fetei. Ea își reveni în simțiri și cei doi tineri se îndrăgostiră pe dată. În scurt timp făcură și nunta. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

5. FRUMOASA ADORMITĂ

Au fost odată un rege și o regină că-rora, după mai mulți ani de aștep-tare, li se născu o fetiță. De bucurie, regele pregăti o petrecere cum nu se mai pomenise nicicând în țară. Iar la petrecerea cu pricina fură pof-tite și cele trei zâne bune care, rând pe rând, urmau să înzestreze fetița cu cele mai alese daruri. Astfel, de la prima dintre ele căpătă darul frumu-seșii, în vreme ce, din partea celei

de-a doua, pe acela al viersuitului plăcut. Din nefericire, până să apuce și cea de-a treia zână să-i hărăzeas-că fetei, în sala tronului se arătă și o zână rea, supărată foc că nu fusese invitată la petrecere. Așa că, mânioasă, aruncă asu-pra copilei un blestem cumplit: – Când prințesa va împlini cincisprezece ani, să se întepie într-un fus otrăvit și să moară! Regele și regina încremeniră de spaimă. Dar, tot atunci, grăi și cea de-a treia zână bună:

– Din nefericire nu pot îndepăr-ta blestemul cu totul, dar am puterea să-l mai îndulcesc olea-că. Asta înseamnă că prințesa nu va muri, ci doar va cădea într-un somn adânc, vreme de o sută de ani. Iar vraja se va destrăma de îndată ce va că-păta sărutul adevăratei iubiri! Regele porunci ca toate fu-surile de tors din regat să fie

grabnic strânse și puse pe foc. Anii trecură și copila crescui, iar darurile cu care o înzestraseră zânele își arătară roadele. Fata era atât de frumoasă, de cuminte și de înțeleaptă, încât oricine o vedea, o îndrăgea pe dată. Chiar în ziua în care împlini cincisprezece ani, umblând prin castel, prințesa dădu peste o scară tainică. Urcând pe treptele înguste, ajunse într-o încăpăre unde se afla o bătrână ce torcea de zor la un fuior de in. Dar bătrâna aceea era chiar zâna cea rea! Prințesa se apropie de ea și o rugă să o lase să toarcă. Nici nu atinse bine fusul, că se și întepă într-un deget și adormi pe dată! Dar cele trei zâne bune făcură în așa fel încât îi

adormiră și pe toți ceilalți din castel, ca să o însoțească pe prințesă în somnul ei cel lung. Trecură astfel mulți ani, iar castelul ajunse să nu se mai zărească de mărăcinișul crescut în jur. Nimeni nu cuteza să îi calce pragul de teama balaurilor, care își făcuseră sălaș prin preajmă. Într-o bună zi însă, un prinț curajos își croi

drum până la castel. Aflând-o pe prințesa adormită, se îndrăgosti de ea și-i dădu un sărut.

Sărutul care risipi blestemul! Prințesa se trezi și, odată cu ea, toți ceilalți din castel. Fata prinse drag de chipeșul prinț și, nu după multă vreme, cei doi tineri se căsătoriră. Numai că, de data asta, avură grijă ca la nuntă să fie cheamate toate zânele din regat!

6. JACK ȘI VREJUL DE FASOLE

A fost odată un băiețel pe care îl chema Jack și care locuia împreună cu mama lui într-o colibă, la țară. Cei doi erau tare săraci și abia dacă se ajungeau cu mâncarea de pe-o zi pe alta. Așa că, într-o zi, mama îl trimise pe Jack la târg, ca să vândă singurul lor avut, vaca. Pe drum, Jack se întâlni cu un negustor tare ciudat, care îi

oferi câteva boabe de fasole, chipurile fermecate, în schimbul vacii. Încredințat că boabele acelea le vor aduce noroc și-i vor scăpa de sărăcie, băiatul făcu târgul numaidecât.

Ajuns acasă însă, mama sa mai-mai să leșine de necaz!

– Fasole fermecată?! strigă ea. Jack, omul acela și-a bătut joc de tine! Iar tu, netotule, i-ai dat vaca de pomană!

Foarte supărată, femeia aruncă boabele colorate pe fereastră și, drept pedeapsă pentru pocinogul făcut, îl trimise pe Jack la culcare fără să-i dea nimic de mâncare. Nu mică i-a fost mirarea lui Jack când se trezi a

doua zi și văzu un uriaș vrej de fasole, al cărui vârș trecea dincolo de nori, apărut taman pe locul în care mama sa azvârlise mâniaasă boabele. Băiatul prinse de îndată să se cațăre pe vrej. Sus... sus... sus... tot mai sus! Când ajunse la capătul vrejului, Jack se pomeni în fața unui castel cum nu mai văzuse vreodată. Înăuntru găsi o sală uriașă, în care, peste tot, zăceau grămezi de monede

de aur. Și tot acolo se găsea și o masă cât toate zilele, încărcată cu o mulțime de talere pline cu bunătați. Lihnit de foame, băiatul se cocoță pe masă și se puse pe înfulecat. Deodată, lui Jack îi ajunse la urechi un zgomot ciudat și, uitându-se în jur, dădu cu ochii de un uriaș care ațipise într-un jilț și sforăia. Speriat, Jack se dădu jos de pe masă și alergă către ușă. Înăhță în fugă o mână de monede de aur, după care

coborî cât putu de iute pe vrejul de fasole. În dimineața următoare, Jack urcă din nou până la castelul știut. De data asta, înainte de-a pleca, înșfăcă gâsca fermecată a uriașului, cea care făcea ouă de aur. Numai că uriașul îl simți și dădu să pună mâna pe el. Băiatul scăpă ca prin minune și, coborând sprinten pe vrejul de fasole, cu uriașul pe

urmele lui, țipa cât îl ținea gura:

– Mamă! Mamă! Adu repede toporul!

Odată ajuns pe pământ, Jack puse mâna pe topor și tăie vrejul. Uriașul se prăbuși de la mare înălțime și muri. Iar Jack și mama lui, având monedele de aur, dar mai ales gâsca fermecată, avură parte de un trai fericit și îmbelșugat până la adânci bătrâneți!

7. RĂȚOIUL CEL URÂT

A fost odată o rață care s-a așezat pe patru ouă, ca să le clocească. Venindu-le vremea, ouăle crăpară unul după altul și din trei dintre ele se iviră căpșoarele și mai apoi trupușoarele pufoase și galbene a trei boboci. Dintr-al patrulea ou însă, ieși un boboc mare, cam urâțel și cu puf cenușiu, pe care rățoiul nu-l plăcu de la bun început:

– Nu vreau să-l mai văd pe urâtul ăsta în familia mea! spuse el.

Zicând asta, se repezi cu ciocul la el și-l goni din cuibar.

Din nefericire pentru bietul boboc, nici celelalte viețuitoare din gospodărie nu-i arătară mai multă

bunătate... Și nu scăpau niciun prilej să râdă pe

seama urâteniei lui. Așa că bobocul cel urât o

luă, lipa-lipa, către iazul din apropiere. Se sim-

țea nespus de singur și își petrecu noaptea

dormind în iarba înaltă de la marginea iazului.

A doua zi, niște boboci răi

și obraznici dădură peste

el. Se tăvăliră de râs la

vederea lui, și-i ziseră:

– Boboc urât, să pleci de

îndată de pe iazul nostru!

Rățoiul cel urât o luă din nou din loc, necăjit că toți

îl alungau. Așa ajunse la o casă unde locuiau o găină și o pisică.

– Ia zi, poți să faci ouă? îl luă la rost găina.

– Dar șoareci știi să prinzi? se luă de el și pisica.

Și, cum de fiecare dată bobocul răspunsese „nu”, găina și pisica îl goniră și ele.

Bobocul cel urât se simțea tare nefericit și căuta să se ferească din calea celorlalte animale, ascunzându-se în pădure. Odată cu venirea iernii și a înghețului, rățoiul se aciuă în trunchiul găunos al unui copac. Spre norocul lui, îl găsi un copil de țăran, care-l luă și-l du-se acasă. Vreme de câteva săptămâni, rățoiul cel urât se simți în siguranță. Curând însă, feciorului de țăran îi căsună pe el, prinzând a-l alerga prin gospodărie și a-l chinui mai tot timpul. Așa că, de îndată

ce i se ivi prilejul, rățoiul fugi și de aici. Între timp sosi primăvara, iar el își găsi adăpost pe malul unui lac. Și, într-o bună zi, când apele lacului se arătau liniștite și limpezi, bobocul apucă să-și vadă noua înfățișare. Nu mică i-a fost mirarea să vadă că făcuse un gât lung, mlădios și acoperit cu pene albe, căpătând și două aripi uriașe, tot albe. Iar când bătu din aripi, prinse de îndată să zboare! Apoi se lăsă lin pe apă și nu se mai

sătura să se admire în oglinda lacului. Din văzduh coborâră lângă el trei păsări mari și frumoase, cum nu mai văzuse vreodată, care-i grăiră:

– Măi, măi, măi, dar ce lebădă frumoasă ești! Haide, vino și tu cu noi! Astfel pricepu că nu mai era un boboc urât, și în niciun caz de rață.

– Sunt o lebădă! Mă rog... un lebădoi! strigă el cu mare bucurie în glas. Iar din ziua aceea nici că se mai simți urât, singur și nedorit de nimeni!

8. MICA SIRENĂ

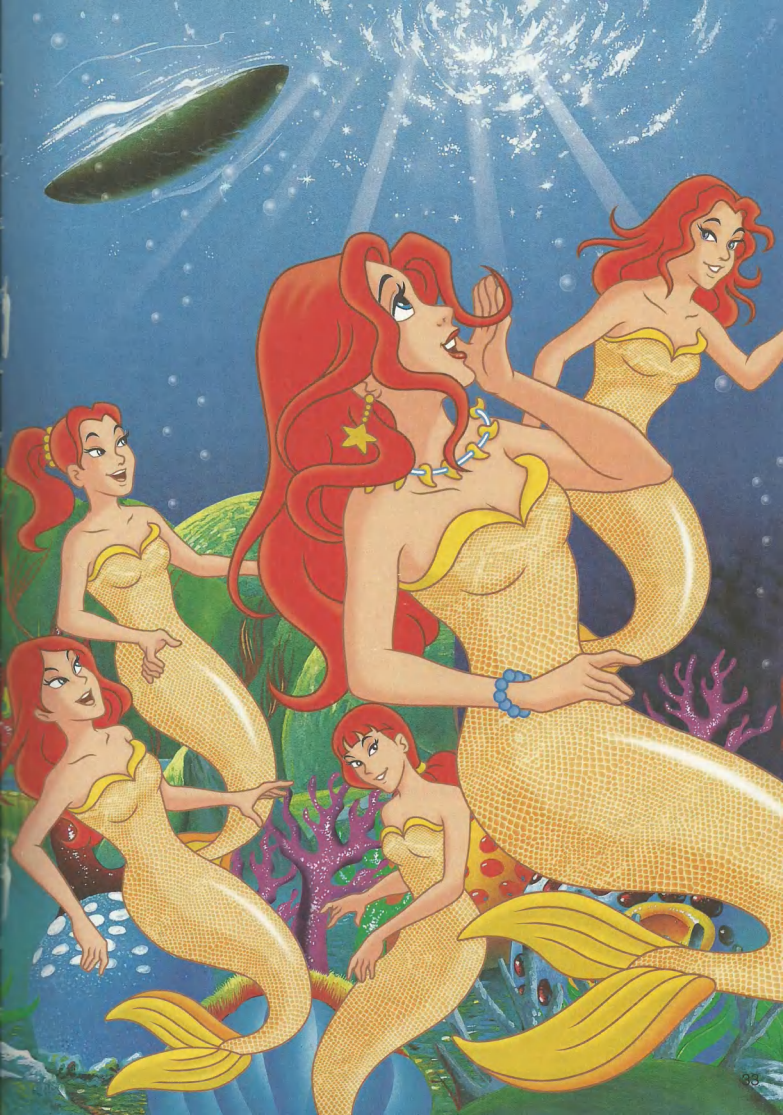
A fost odată, pe fundul mării, o împărăție fermecată a sirenelor. Împăratul aceluia țărâm avea șase fete preafrumoase. Iar cea mai mică dintre ele își petrecea multă vreme ascultând poveștile depănate de bunica ei, despre lumea de dincolo de oglinda apei. Când mai cresc, Mica Sirenă prinse a-și însoți surorile. Ieșeau din valuri cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să fie văzute, și

priveau curioase corăbiile. Le plăcea tare mult să cerceteze ciudatele ființe cu două picioare, care forfoteau pe punte. Într-o zi, pe mare se stârni o furtună cumplită, care prinse la mijloc o corabie și o purtă de colo-colo ca pe o coajă de nucă. În cele din urmă, valurile și vântul puternic o răsturnară și apoi o scufundară. Deodată, Mica Sirenă auzi un glas cerând ajutor. Era un tânăr de pe corabie, gata-gata să se înece. Mica Sirenă îl scăpă de la moarte, ducându-l la

mal. Văzând o tânără care alerga înspre ei, mica prințesă se ascunse după niște stânci. – E însuși prințul! spuse tânăra, luându-l în brațe. Și, tocmai atunci, prințul își reveni și deschise ochii. Adevărul era că Mica Sirenă se îndrăgostise de chipeșul prinț.

Nu trecea zi să nu iasă din valuri, în preajma țărmului, nădăjduind să-l revadă. Și, cum nu mai putea de dor, merse la vrăjitoarea mării și-i ceru s-o prefacă într-un om ca toți oamenii.

– Fie, numai că, drept răsplată pentru astfel de farmece, vreau să-mi dai glasul tău, îi ceru vrăjitoarea. Și mai tre-

buie să știi că n-o să mai poți înota până la palatul tatălui tău și la surorile tale, iar dacă prințul nu te va lua de nevastă, te va paște moartea! Chiar și așa, Mica Sirenă tot se învoi, după care luă de la vrăjitoare licoarea fermecată și o bău. Dintr-odată se simți de parcă o sabie cu două tășuri i-ar fi spintecat trupul delicat, iar de durere leșină. Când

își reveni, observă că se afla undeva pe țărm și că, în loc de coada de pește, avea acum două picioare! În scurt timp apărură prințul care, crezând că e vreo naufragiată, o luă pe preafrumoasa fată în brațe și o duse la castelul lui. Dar, fiindcă plătitise acele farmece cu glasul ei, Mica Sirenă nu fu în stare să-i vorbească prințului despre iubirea ce i-o purta. Apoi, la aflarea vestii că prințul urma să se însoare cu tâ-

năra care-l găsisse pe țărm, își simți inima sfâșiată de durere. Tot de la vrăjitoarea mării mai știa că, dacă l-ar fi ucis pe prinț, ar fi redevenit sirenă. Dar nefiind în stare să îl omoare pe cel pe care-l iubea atât de mult, Mica Sirenă se aruncă în apa mării, preschimbându-se pe vecie în spuma cea albă a valurilor...

9. ALI BABA ȘI CEI PATRUZECI DE HOȚI

A fost odată, tare demult, un tânăr sărac pe nume Ali Baba. Într-o zi, se nimeri în fața unei peșteri a cărei intrare era astupată cu o stâncă uriașă. Iar la locul cu pricina se mai găsea și o șleahță de patruzeci de hoți. De acolo de unde se ascunsese, Ali Baba o auzi pe căpetenia hoților răcnind:

– Sesam, deschide-te!

Stânca din gura peșterii se rostogoli într-o parte, iar tâlharii intrară unul câte unul în adâncul muntelui, că-

goli într-o parte, iar tâlharii intrară unul rând o mulțime de saci cu aur și sipețe cu pietre prețioase. La plecare, căpetenia hoților răcni din nou:

– Sesam, închide-te!

Iar stânca uriașă se așeză la loc în gura peșterii. Cum plecară hoții, Ali Baba strigă și el:

– Sesam, deschide-te!

Înăuntru dădu peste o mulțime de comori, dar nu luă decât un sac cu galbeni. Cum erau mulți și greu de numărat, împrumută o baniță de la Casim, fratele său mai bogat, cu gând să cântărească aurul.

Curios, Casim unsese însă banița cu miere, iar când Ali Baba i-o aduse înapoi, găsi prins pe fundul ei un galben. Așa că nu se lăsă până când Ali Baba nu-i spuse de unde avea bănetul. Și, lacom cum era, Casim se grăbi să ajungă la peștera comorilor. Dar când să iasă din peșteră, uită vorbele potrivite! Așa îl aflare și hoții când se întoarseră – închis în peșteră. Și, nici una, nici două, îl tăiară în bucăți! După o vreme, Ali Baba aduse acasă bucațile din trupul fratelui său și plăti un cizmar ca să le coasă laolaltă, pentru a-l pregăti de înmormântare. Numai că hoții se arătară foarte supărați atunci când aflare și îl plătiră pe cizmar pentru a le arăta casa lui Ali Baba, pe ușa căruia făcură un semn cu creta.

Morgiana, slujnica pe care și-o luase Ali Baba, văzu semnul de pe ușă și se apucă să însemneze la fel toate celelalte uși din oraș. Când veni să se răzbune, la vederea acelor semne, căpetenia hoților se pomeni în mare încurcătură și nu mai știu care era casa cu pricina. A doua zi trecu iarăși pe la cizmar, care se lăsa momit cu o pungă plină cu galbeni și îi făcu cunoștință cu Ali Baba. Căpetenia hoților se dădu drept negustor de ulei și îi cără acasă mai multe vase mari. Atât că, în fiecare vas, în loc de ulei, se afla câte unul dintre cei treizecișinouă de hoți! Tot isteața slujnică Morgiana a fost cea care i-a dat

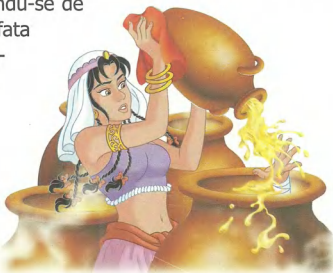

de cap șiretlicului, căci, având nevoie de ulei pentru gătit și deschizând unul dintre vase, auzi o voce întrebând:

– Gata? E timpul?

– Nu, nu încă! răspunse fata, prefăcându-și glasul cât să semene cu cel al căpeteniei hoților. Morgiana înțelesese că pe stăpânul ei îl păștea o mare primejdie. Drept care fierse degrabă niște ulei, pe care îl vărsă apoi în fieca-

re vas, omorându-i, unul câte unul, pe hoți! În acest timp, Ali Baba stătea la masă cu căpetenia hoților. După obiceiul acelor vremuri, Morgiana se offeri să danseze în fața oaspetelui. Apropiindu-se de căpetenia hoților, în timp ce dansa, fata scoase cuțitul ascuns în cutele șalvarilor și-l împlântă în inima tâlharului. Apoi, Morgiana îl duse pe stăpânul ei la vasele cu ulei și-i arătă hoții care se ascunseseră în ele. Abia atunci înțelese Ali Baba că fata cea frumoasă și isteață îi scăpase pe amândoi de la moarte!

10. PINOCCHIO

A fost odată un meșter tâmplar, pe nume Geppetto. Și, într-o zi, priceput cum era, izbuti să facă o păpușă care semăna cu un băiețel adevărat.

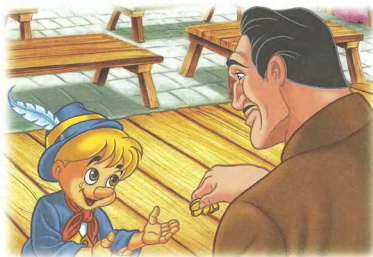
– O să te numesc Pinocchio, îi spuse el.

Apoi, Geppetto îi croi niște haine și o pălărioară pe măsură.

Cum lemnul din care fusese făcută era fermecat, păpușa se puse pe grăit cu glas omenesc, spre uimirea bă-

trânului tâmplar. Și se mai și apucă să dănțuiască prin toată casa!

Ca orice părinte grijuliu, Geppetto îl trimise pe Pinocchio la școală. Dar, fiind foarte sărac, el se văzu nevoit să-și vândă paltonul ca să-i poată lua un abecedar. Numai că, în drum spre școală, Pinocchio se simți atras de muzica vioaie ce se auzea dinspre Teatrul de marionete. Așa că își vându abecedarul, ca să-și poată lua un bilet de intrare la spectacol. Înăuntru, se împrietenii cu mai multe păpuși de lemn asemenea lui. Iar odată urcat pe scenă, se apucă să facă tot felul de giumbușlucuri! Dar păpușarul Mâncă-Foc se mânie cumplit, căci Pinocchio îi stricase frumusețe de spectacol. Pinocchio

își ceru iertare și-i povesti lui Mâncă-Foc despre Geppetto, și cum ajunsese la teatru și nu la școală. Milos din fire, acesta îi spuse: – Uite, ține de la mine acești cinci galbeni și du-i bunului tău tată, ca să-și cumpere un palton nou. Pe drumul spre casă, păpușa se întâlni cu Motanul

și Vulpea, doi hoțomani care-i băgară în cap că și-ar putea înmulți banii dacă i-ar îngropa la rădăcina unui copac fermecat, din Câmpul Minunilor. Zis și făcut, doar că, atunci când se trezi din somn, nu mai găsi nici măcar cei cinci galbeni îngropați! Strigă deznădăduit după ajutor și, pe dată, lângă el se arată Zâna cu Părul Albăstrui. Dar în loc să recunoască sincer ce prostie

făcuse, Pinocchio îi trânti o minciună, spunându-i că pierduse banii pentru Geppetto. Nici nu sfârși bine, că nasul i se și lungi de-un cot! – Așa o să pățești ori de câte ori vei spune minciuni! îi zise zâna supărată.

Speriat, Pinocchio îi mărturisi zânei adevărul, iar ea îi dresă nasul la loc, chemând în ajutor o ciocănitoare. În vreme ce Pinocchio se îndrepta spre casă, mergând pe țărnul mării, un val uriaș îl izbi cu putere și îl duse departe, în larg, unde fu înghițit de o balenă! Spre bucuria lui însă, în burta acesteia dădu peste tatăl său, Geppetto! Bătrânul fusese și el înghițit de balenă, cu tot cu corăbioara cu care plecase

în căutarea lui Pinocchio. Pândind momentul în care balena dormea cu gura deschisă, aproape de mal, cei doi izbutiră să iasă din burta ei și înotară până la țărm. Ajuns acasă, Pinocchio se cuminți și, după ce își termina lecțiile, îl ajuta pe Geppetto în atelier. Pentru o așa bună purtare, într-o noapte îl vizită Zâna cu Părul Albăstrui, care-i împlini cea mai arzătoare dorință. Așa că, a doua zi, Pinocchio cel de lemn se prefăcu într-un băiețel în carne și oase, spre marea bucurie a lui Geppetto!

11. CĂLĂTORIILE LUI GULLIVER

Gulliver era un doctor căruia îi plăceau tare mult călătoriile pe mare. Odată, pe când se afla pe o corabie numită *Antilopa*, se porni o furtună cumplită. Corabia se izbi de stânci și se duse la fund. Fiind însă un bun înotător, Gulliver ajunsese cu bine la țărm. Frânt de oboseală, se întinse pe nisipul țărmului și adormi de îndată. Când se trezi, era legat

și ținut de pământ, neputând să-și miște nici capul, nici mâinile, nici picioarele. Apoi, văzu că pe trup îi umblă de colo-colo o mulțime de omuleți, niciunul mai înalt de-o palmă. Și oricât încercară ei să intre în vorbă cu el, tot nu izbutiră, pentru că Gulliver nu le înțelegea graiul și pace!

Sosit în mare grabă, regele aceluia ținut le porunci omuleților să aducă de mâncare și să ridice o platformă, pentru a ajunge la gura uriașului. Când sosi mâncarea, cărată în mai multe căruțe, se dovedí că un coș plin cu pâine și un altul plin cu bucăți de carne abia dacă-i ajungeau uriașului Gulliver pe-o măsă! Însă, după mai multe transporturi, omuleții izbutiră să îl sature.

Într-o noapte, în vreme ce Gulliver dormea, mai mulți omuleți îl duseră în cetatea lor, purtându-l pe un car uriaș, meșterit de ei și tras de o sumedenie de căluți vânjoși. Odată ajunși, omuleții îl lăsară pe Gulliver lângă o clădire uriașă, care ar fi urmat să-i țină loc de casă. Deși era uriașă pentru omuleți, clădirea aceea se dovedi neîncăpătoare pentru Gulliver, care se văzu nevoit să se strecoare înăuntru târându-se pe brânci, și nici vorbă să se poată ridica măcar în genunchi. Fierarul regelui primi apoi poruncă să meșterească un lanț zdravăn,

cu care să-l priponească pe Gulliver, iar înțelepții regatului îl învățară să le vorbească limba, lucru care-l ajută pe Gulliver să se înțeleagă cu ei. Purtându-se cum se cuvine, în scurtă vreme Gulliver își făcu o sumedenie de prieteni printre omuleți. Cu toate acestea, îi era tare dor de casă... Zărind într-una din zile o barcă plutind pe mare, înotă până la

ea, o legă zdravăn și o trase la țărm. Regele îi îngădui lui Gulliver s-o repare și să părăsească Lilliputul, cum se numea acea țară a omuleților. Unde mai pui că mulți dintre micuții săi prieteni îi dădură bucuroși o mână de ajutor la găsirea materialelor și la reparatul bărcii. Când se arătă gata de plecare, omuleții îi aduseră lui Gulliver mâncare și apă pentru drum, dar și niscaiva aur și pietre prețioase, pe care să le ducă în țara lui.

12. ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Într-o zi fierbinte de vară, stând la umbra unui copac alături de sora ei care citea o carte, o fetiță pe nume Alice simți cum o cuprinde somnul... Deodată, un iepuraș alb, cu un ceas de buzunar în mână, trecu în goană prin fața ei. Alice se luă iute după el și, în

scurt timp, intră în vizuina iepurelui. La capătul galeriei, se trezi în fața unei ușițe. Dar cum să intre pe-acolo, când

ea era atât de mare? Ochii îi căzură pe o sticlă pe care sta scris cu litere de-o șchioapă: BEA-MĂ!

Așa că fetița bău din sticlă și simți cum se făcea tot mai mică, până ajunse tocmai potrivită de statură ca să poată intra pe ușa aceea. Alice întâlni apoi o omidă tolănită pe pălăria unei ciuperci, care-o sfătui să muște

dintr-un capăt al ciupercii pentru a crește, iar din celălalt pentru a se micșora. Fetița mușcă și dintr-o parte, și din cealaltă, până când ajunse cam jumătate din cât era ea de înaltă. Nu trecu multă vreme și Alice

dădu peste o pisicuță cocoțată într-un copac. Pisicuța îi zâmbi și-i arătă o casă din apropiere. Înăuntru, iepurele cel zănat, cel după care se ținuse până atunci, își bea ceaiul cu Pălărierul Nebun. La aceeași masă, moțăia un hârciog mititel.

Cei trei erau tare plictisitori, iar pălărierul chiar nepoliticos. Alice se ridică de la masă și, după ce deschise o ușiță, intră într-o grădină nemaivăzut de frumoasă. Curând, Alice întâlni doi grădinari-cărți de joc, care se ocupau cu

vopsitul în roșu al trandafirilor albi. Cei doi îi explicară fetei că, de n-ar fi procedat așa, Regina de Inimă Roșie, care nu suferea de trandafirii albi, le-ar fi tăiat capetele. Și tocmai atunci trecu pe acolo regina! Pironindu-i cu o privire rea pe cei doi vopsitori de trandafiri și văzând că nu-și terminaseră treaba, porunci gărzilor ce o însoțeau:

– Scurtați-i numaidecât de căpățâni pe acești doi grădinari leneși! Apoi, regina le ceru tuturor s-o urmeze în castel. Acolo, Iepurele Alb dă-

du citire numelor celor care fuseră tartele suveranei. Regina o luă și pe Alice la întrebări în pricina aceea, dar, biata de ea, chiar că nu știa ce să spună! Și, tocmai atunci, pe nepusă masă, se apucă să crească, și să crească... În scurtă vreme, nu mai încăpu în sala de judecată! Pierzându-și răbdarea, regina porunci gărzilor:

– Hai, scurtați-o și pe ea de căpățână!

O oaste întreagă de

cărți de joc se repezi în zbor către Alice, în vreme ce fetea nu mai prididea să le plesnească și să țipe de zor la ele!

– Hei, Alice, trezește-te! îi strigă sora sa, îndepărtându-i câteva frunze din păr.

Alice se frecă la ochi și se uită mirată în jur. Era din nou la umbra copacului!

– Ei, surioară, dacă ai ști ce vis ciudat am avut! zise Alice, și începu să îi povestească visul de-a fir a păr...

13. OMULEȚUL DIN TURTĂ DULCE

Într-o zi, o bătrânică se hotărî să facă un omuleț din turtă dulce. Ca să îi facă „hăinuțe”, presă-ră pe aluat zahăr din belșug, iar pentru ochi, nas și nasturi, femeia folosi câteva stafide. Puse apoi omulețul astfel dichisit într-o tavă și-l băgă în cuptor, ca să se coacă. Nu trecu mult și auzi dinăuntru un glas sub-țirel, strigând de mama focului:

– Lasă-mă să ies! Lasă-mă să ies!

De cum deschise bătrâna ușa cuptorului, omulețul din turtă dulce sări din tavă și o luă la fugă! Și nu se opri nici după ce ieși din casă! Bătrâ-nica alergă după el, strigându-i: – Oprește-te! Oprește-te, omule-țule din turtă dulce!

Fără să se oprească din alergat, acesta îi răspunse râzând:

– Aleargă tu, aleargă, dar să știi: oricât de tare ai fugi, pe-un omu-

leț din turtă dulce nicicând nu-l vei opri!

După o vreme, omulețul întâlni în cale o vacă, iar aceasta mugi pofticioasă:

– Ia stai așa! Sunt sigură că ești mult mai bun la gust decât iarba pe care o pasc eu de obicei!

Alergând ca să scape de vacă, omulețul din turtă dulce dădu peste un cal.

Iar acesta necheză cam așa:

– Trebuie să fii foarte gustos!

Numai că nici măcar calul nu se arată în stare să-l prindă. Iar asta îl făcu pe omulețul din turtă dulce să se laude și mai tare:

– Nimeni nu mă va-nhăța ușor!...

Chiar că-s cel mai iute de picior!

Dar tocmai atunci, dintr-un tufiș din preajmă, sări o vulpe vicleană.

– Ia stai! Așteaptă, omulețule! Vreau să stăm puțin de vorbă! îi strigă ea, cu gând să pună laba pe bunătatea de turtă.

Numai că omulețul din turtă dulce își văzu de alergătura lui. Și o ținu așa până ajunsese la malul unui râu. Ei, dar o apă așa mare nu era el în

stare să treacă... Atunci vulpea, care se ținuse după el, îi vorbi din nou:

– Dacă te urci pe botul meu, o să te trec apa cum nu se poate mai ușor!

Foarte bucuros, omulețul făcu în-tocmai cum îi spusese cumătra.

Atât că, odată ajunși pe malul celălalt, vulpea își scutură botul cum știa ea mai bine, iar omulețul din

turtă dulce ajunsese drept între colții ei. Și, cât ai clipi, îl și hăpăi!

14. BUCLE-AURII ȘI CEI TREI URȘI

Au fost odată trei urși care trăiau fericiți într-o căsuță din pădure. Într-o dimineață, pentru micul dejun, Ursoaica pregăti niște ovăz fiert în lapte. Umplu apoi câte un castron pentru fiecare: pentru Urs, pentru Ursulică și pentru ea. Dar cum mâncarea era încă fierbinte, ieșiră tustrei la o scurtă plimbare.

În vremea asta, o fetiță pe care o chema Bucle-Aurii, trecând prin preajmă, intră în căsuță și dădu cu ochii de castroanele pline cu ovăz și lapte. Dacă ar fi așteptat până s-ar fi întors urșii, cu siguranță ar fi invitat-o și pe ea la masă. Dar fetița, fără să mai stea pe gânduri, goli de îndată castronul cel mic!

Apoi, vru să se așeze pe un scaun, ca să se odihnească.

Îl încercă pe cel al Ursului, apoi pe cel al Ursoaicei, dar văzu că erau prea mari pentru statura ei. Până la urmă se așeză pe scaunul lui Ursulică. Nici că se putea altul mai potrivit pentru ea! Se pare însă că fetița era cam grea, căci scaunul... troscl, se rupse.

Apoi, Bucle-Aurii urcă la etaj, unde încercă cele trei paturi de-acolo. Iar cel care i se potrivea cel mai bine se dovedea a fi tot cel al lui Ursulică.

În asta vreme, cei trei urși se întoarseră din plimbarea lor și văzură că mânca ceva toată fiertura din castronul cel mic...

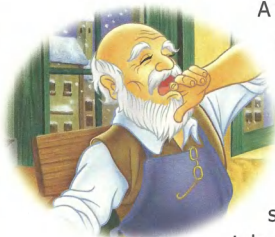
Apoi observară că scaunul lui Ursulică fusese rupt! Iar când ajunseră în dormitor, dădură peste Bucle-Aurii, adormită în patul lui Ursulică! Cei trei începură să mormăie, supărați pe oaspetele nepoftit. Numai că mormăielile lor o treziră pe fetiță.

Și, firește, Bucle-Aurii trase o sperietură zdravănă la vederea familiei de urși! Sări din pat, alergă pe scări, în jos, și o zbughi din căsuță! Iar de atunci, urșii nici c-o mai văzură vreodată pe fetița cea curioasă și neastâmpărată!

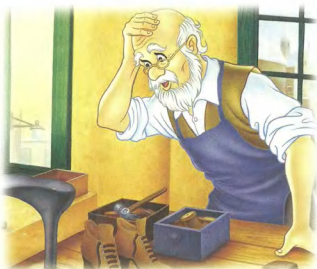
15. CIZMARUL ȘI SPIRIDUȘII

A fost odată un cizmar nu foarte priceput, care de-acuma cam îmbătrânise. Într-o seară, se simți atât de obosit, încât se hotărî să meargă la culcare, cu toate că avea de terminat o pereche de ghețe pentru a doua zi.

Dimineața, când tocmai se pregătea să se apuce de lucru, băgă de seamă că ghețele fuseseră, cum-necum, terminate peste

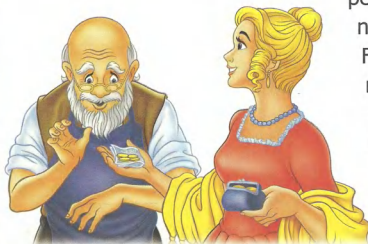
noapte! Și oricât le cercetă, nu reuși să le găsească nici măcar o împunsătură dată pe-alături, de parcă ar fi fost ieșite din mână unui meșter iscusit. Munci toată ziua, iar seara își pregăti uneltele pentru a doua zi, când ar fi urmat să înceapă lucrul la o altă pereche de ghețe, pentru o clientă bogată. În dimineața următoare, se cruci văzând ghețele noi-nouțe așteptându-l cuminti pe masa lui de lucru!

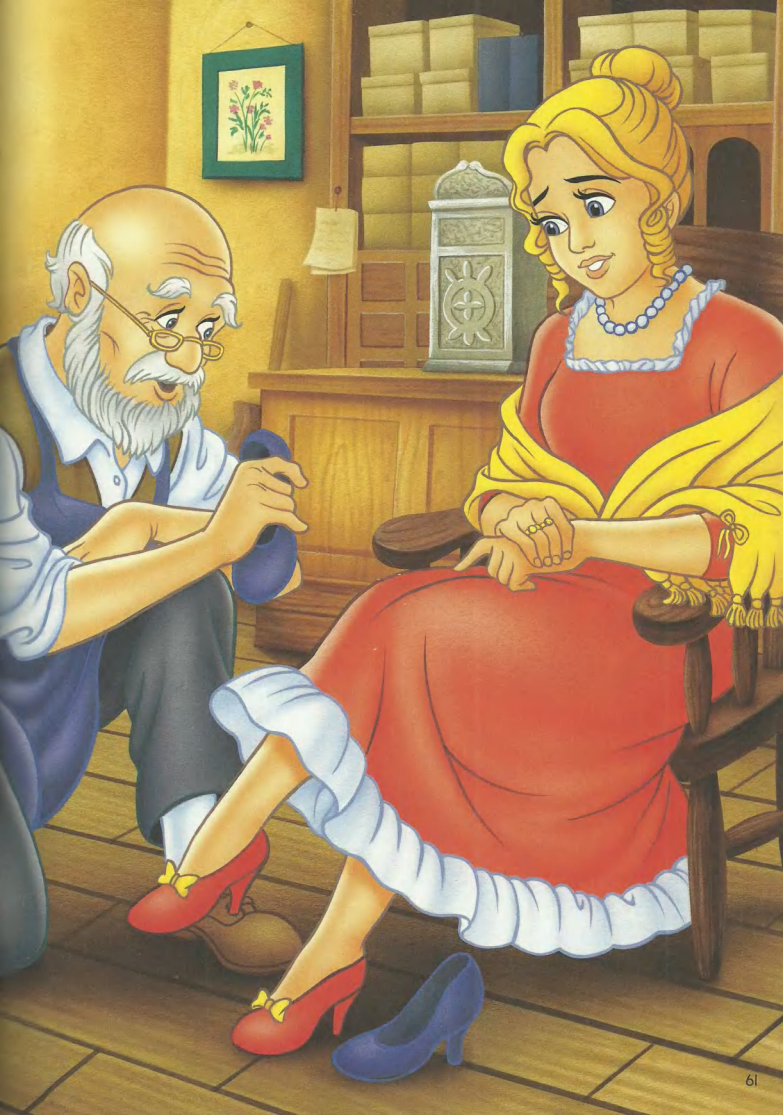

Clienta cea bogată se arată tare mulțumită de încălțări și îi zise:

– Ai dat dovadă de mare măiestrie! Pentru asta, am să-ți plătesc pe ele de două ori mai mult decât ne-am înțeles acum o săptămână!

Fericit, cizmarul își pregăti uneltele pentru a doua zi, când urma să se apuce de cea de-a treia pereche de ghețe. Iar povestea se repetă noapte de noapte! De fiecare dată, dimineața, cizmarul găsea pe masa

de lucru câte o pereche de ghete, minunat meșteșugită. Așa se face că izbuti să-și vândă încălțările din ce în ce mai scump și, în scurtă vreme, reuși să pună și ceva bani de-o parte. Într-una din seri, bătrânul îi povesti nevastei sale despre minunile ce i se întâmplaseră până atunci.

— Ce-ar fi să stăm de veghe în noaptea asta, să vedem cine e atât de inimos, de ne dă un asemenea ajutor? îi mai spuse el.

Zis și făcut! Așa văzură cum, la miezul nopții, doi spiriduși se furișară în atelier, se puseră cu nădejde pe lucru și, în scurt timp, terminară perechea de ghete. Deși afară era vreme rea, de iarnă, nevasta cizmarului observă că spiridușii erau îmbrăcați cam subțire. Chiar a doua zi, femeia se apucă și îi cusă fiecare câte o cămășuță, o vestuță și un pantalonăș. Le rândui apoi pe masa de lucru, lângă ghetuțele noi-nouțe, făcute pe măsura lor. Pe la miezul nopții sosiră spiridușii și, găsimd hăinuțele, le îmbrăcară numaidecât. Apoi se încălțară și dăn-

țuiră fericiți până când făcură... țuști, pe ușă afară! Și, din noaptea aceea, nici că s-au mai arătat pe-acolo. Ducându-i-se vestea de meseriaș iscusit, cizmarului începu să-i meargă din plin și avu parte numai de noroc și fericire, alături de soața lui.

16. CÂNTĂREȚUL DIN HAMELIN

Hamelin era un orășel liniștit, când, într-o zi, așezarea a fost năpădită de mii și mii de șobolani. Rozătoarele nu erau numai zgomotoase, ci și lacome, devorând tot ce găseau de mâncare. Iar locuitorii orășelului prinseră a se îngrijora, căci hrana lor se împuțina văzând cu ochii. Primarul dădu de știre că oferea o răsplată de o sută de galbeni aceluia care ar fi izbutit să-i scape de șobolani.

Numai că mulți dintre cei care încercară

nu făcură mare brânză. Într-una din zile, în orășel apără un străin tare ciudat la înfățișare, care-i zise primarului din Hamelin:

– Sunt cântăreț din fluier și știu cum să vă scap de șobolani.

Primarul îi răspunse bucuros:

– Fă numai trebușoara asta și toți banii vor fi ai tăi!

Cântărețul porni agale spre râul ce trecea pe la marginea orășelului și începu să sufle în fluierul său. Pe dată, fermecați de melodia aceea, parcă nepământeană, șobolanii ieșiră de prin toate cotloanele și se strânseră în spațele străinului, urmându-l ca vrăjiți.

Ajuns la râu, cântărețul se urcă într-o barcă și continuă să cânte. Ademeniți de sunetele acelea minunate, șobolanii se buluciră în apă și se înecară până la ultimul! După ce scăpă orașul de șobolani, așa cum promisese,

cântărețul din fluier se duse să-și ia răsplata cuvenită. Numai că primarul, căruia nici prin gând nu-i trecuse să-i dea străinului atâta bănet, îi spuse zeflemitor: – Păi, dacă tot s-au dus șobolanii aceia, poți să

te duci și tu de unde ai venit!

Furios, cântărețul din fluier

îi zise primarului cam așa:

– Nici nu știți cât o să vă călți cu toții pentru că nu ți-ai ținut cuvântul dat!

Și, pe dată, se puse iarăși pe suflat în fluierul magic. De data aceasta însă, cei care se buluciră în urma lui, dornici să-i asculte cântarea, fură copiii orășelului.

Râseră, cântară și dănțuiră, urmându-l pe misteriosul străin. Iar acesta îi scoase încet-încet din Hamelin și-i duse pe un munte din apropiere. De acolo, copiii îl urmară pe străin în pântecetele unei peșteri.

Și, de cum păși înăuntrul ei și ultimul copil, gura peșterii

se închise pe vecie! În zadar îi așteptară părinții. Din nefericire, odraslele lor nu se mai întoarseră niciodată! Și trecură mulți ani până să se audă din nou, pe străduțele tristului orășel, voci cristaline de copii...

17. CELE TREI DORINȚE

A fost odată un tăietor de lemne nevoiaș care, aflat la lucru în pădure, căuta un trunchi pe care să-l doboare și să-l ducă la căsuța lui, ca lemne de foc. Tot căutând, dădu peste un copac bătrân, cu multe scorburi. Dar, tocmai când își lua avânt ca să repeadă toporul în lemnul găunos, se pomeni cu un spiriduș țâșnind dintr-o scorbură.

– Oprește-te! Oprește-te! îi strigă spiridușul.

Cruță copacul acesta, care e de fapt căsuța mea, și îți voi îndeplini trei dorințe!

Tăietorul de lemne se învoi, iar spiridușul se făcu nevăzut. Mai apoi, după ce tăie un alt copac și-și luă în cârcă lemnele de trebuință, omul se duse acasă. Îi povesti nevastei sale ce i se întâmplase și cum căzuse la învoială cu spiridușul.

Fiind flămând, după o zi de lucru în pădure, bărbatul întrebă:

– Unde mi-e ciorba, femeie?

– E gata îndată, îi răspunse nevasta.

Apoi, clătinând din cap, aceasta mai adăugă:

– Ei, ce mi-aș dori și niște cârnați, lângă ciorba asta lungă! Și, ca din senin, pe masă se ivi un șir de cârnați binemiroșitori!

– Că mare prostie ai mai spus, femeie! se răsti tăietorul de lemne la nevasta lui. Uită-te și tu cum ai irosit prima dorință! Lipi-ți-s-ar cârnații de nas!

Ceea ce cârnații și făcură, zburând pe dată spre fața femeii! Odată

prinși de nas, geaba încercă ea să și-i smulgă de-acolo. Cârnații nu se desprindeau și pace! Iar bărbatul se tăvălea pe jos de râs! Când se mai potoli, trase și el zdravăn de șirul de cârnați, doar-doar o reuși să-i desprindă de nasul femeii... Dar nici pomeală să izbutească.

– Păi, s-ar zice că n-ar mai fi de făcut decât un singur lucru, spuse resemnat tăietorul de lemne. Vreau să scapi de cârnații ăia de pe nas! rosti el și cea de-a treia dorință. Cârnații se desprinseră de pe

nasul femeii și se așezară ascultători în farfurie. Iar în seara cu pricina și ea, și bărbatul ei avură parte de-o masă pe cinste!

18. OALA FERMECATĂ

A fost odată o fată săracuță, care locuia împreună cu mama ei într-un sătuc prăpădit. Într-una din zile nu mai aflară prin casă nimic de mâncare, așa că fetița merse în pădure, doar-doar o găsi niscaiva nuci și fragi cu care să-și mai aline foamea. Când ajunsese în mijlocul pădurii, fetița se întâlni cu o bătrână care o întrebă:

– Ce-i cu tine de ești așa de cătrănită, fată dragă?

– Cum să nu fiu, măicuță, când și eu, și mama, mai că murim de foame! îi răspunse fata.

Auzind una ca asta, bătrânică îi dăruî fetei o oală și-i spuse:

– Dacă-i vei porunci cu vorbele astea: „Fierbe, oală, fierbe!”, oala va da o fiertură gustoasă. Iar dacă-i vei porunci: „Oprește-te, oală, oprește-te!”, oala se va opri din fier.

Fata luă oala, îi mulțumi bătrânei și alergă întins acasă. I-o arătă numaidecât mamei, după care, așa cum fusese învățată, îi porunci:

– Fierbe, oală, fierbe!

Pe dată, oala se puse pe bolborosit, umplându-se în scurt timp cu o fiertură binemirositoare.

Văzând o așa minunăție, mama și fata începură să țopăie fericite în jurul oalei fermecate.

După ce mâncară pe săturate, fetița porunci cu vorbele știute:

– Oprește-te, oală, oprește-te!

Așa se face că, mulțumită oalei fermecate, mama și fiica alungară pentru totdeauna foamea de la casa lor.

Într-o zi, în vreme ce fetița era plecată în vizită la o prietenă, mama îi porunci oalei să înceapă să fiarbă. Din nefericire, când aceasta se umplu îndeajuns, femeia uită vorbele cu care ar fi făcut-o să se oprească. Iar oala nu știu decât una și bună:

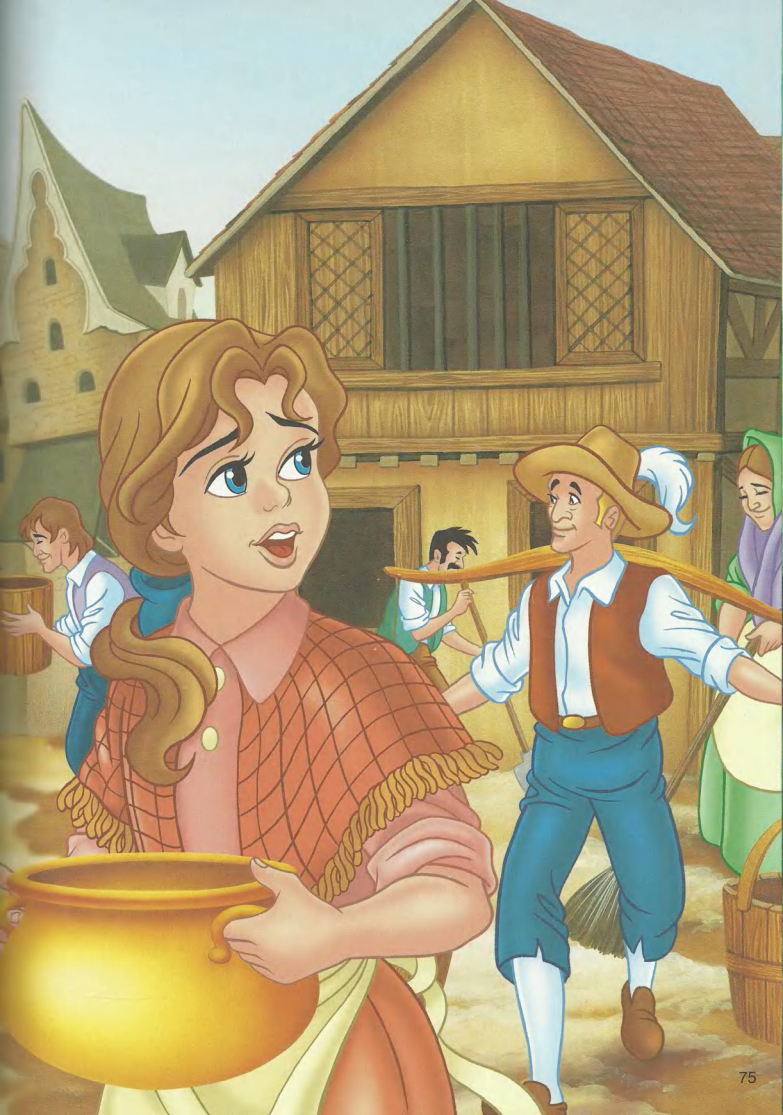
să fiarbă și iar să fiarbă, până dădu pe-afară! Fiertura se revărsă pe podea și, după ce ieși din casă, cu oală cu tot, ajunse pe uliță. Mai mult decât atât, intră și prin curțile vecinilor!

Nu trecu mult și tot satul se umplu cu fiertura din oală. Iar unii dintre săteni se puseră și strânsură fiertura

cea gustoasă în oale și ulcele. Când se întoarse acasă și văzu ce se întâmplase, fetița rosti degrabă vorbele potrivite: – Oprește-te, oală, oprește-te! Iar oala se opri numaidecât din fiert. Sătenilor le luă ceva timp să curețe fiertura de prin curți, de prin case și de pe ulițe. Dar cel puțin, câteva zile de la întâmplarea aceea, nimeni nu mai flămânzi în tot satul!

19. RIDICHEA URIAȘĂ

A fost odată un țăran căruia îi plăceau tare mult ridichile. Așa că se hotărî să sădească vreo câteva și la el în grădină.

Prin urmare, într-o zi se duse la oraș, de unde cumpără niște semințe de ridichi. În aceeași seară le și puse în grădină, le acoperi cu

pământ și le udă bine. După câteva zile, când țăranul merse în grădină să cerceteze dacă semințele se prinseseră, nu mică-i fu mirarea să vadă, mult ieșită din pământ, o ridiche cât toate zilele! Trase din răspuțeri de frunzele ei, dar nici gând s-o miște din loc. Așa că-și chemă nevasta, care tocmai mânca:

– Dă-mi o mână de ajutor, femeie, ca să scot ridichea asta din pământ! Nevasta lăasă bunătate de îmbucături și veni într-un suflet să-l ajute. Smuciră ei amândoi, dar ridichea nu ieșea

și pace. Nevasta strigă atunci după băiatul lor. Toți trei se opintiră vreme de-un sfert de ceas, dar în zadar. Văzând că nu izbutesc, băiatul își chemă în ajutor surioara.

Traseră cu toții, cu multă putere, dar ridichea se încăpățâna să rămână în pământ. Fata îl chemă în ajutor pe cățelul ei. La un semn, smuciră cu toții și iar o făcură în van. Lătrând, câinele o chemă alături de ei pe pisică. Toți șase traseră din răspuț, dar ridichea nici nu se

clinti. Cu câteva mieunături, pisica îl chemă și pe șoricel. Și uite că, tocmai cu ajutorul pricăjitului aceluia, izbutiră să smulgă ridichea din pământ! Căzură buluc cu toții, dar, din ferire, nimeni nu păți nimic. Iar drept răsplată pentru truda lor, fiecare căpătă câte o porție zdravănă din supa de ridiche gătită în seara aceea de nevasta țaranului.

20. PRINȚUL FERMECAT

A fost odată o preafrumoasă prințesă care avea o minge poleită cu aur. Într-o zi, în vreme ce se juca lângă un lac din apropierea castelului, ea o scăpă din mâini... Sărind de două ori, mingea ajunsese în lac. De supărare, prințesa se puse pe plâns. Deodată, îi ajunse la urechi un glăscior care o întrebă:

– De ce bocești așa, dragă prințesă? Domnița făcu ochii mari când văzu lângă ea un broscoi pocit, care, pe deasupra, mai și vorbea! Își făcu curaj și-i povesti cum scăpase mingea în apă.

– Ți-o pot aduce eu, dar numai dacă făgăduiești că o să-mi faci și tu pe plac, îi zise broscoiul.

– Dar ce poțestești de la mine?

Rochiile mele, pietrele nestemate, mărgăritarele? Ori poate vrei coronița mea de aur? Întrebă prințesa.

– Nici vorbă, domniță! îi răspunse broscoiul. Nu vreau decât să-ți fiu prieten și tovarăș de joacă, să mă lași să mănânc alături de tine din talerul de aur, să beau din cupa ta și să dorm în patul tău.

Prințesa își zise că, pesemne, broscoiul glumea, iar asta o făcu să se învoiască pe dată:

– Bine, fie! Îți făgăduiesc!

Broscoiul intră în apa lacului și reveni cu mingea de aur în lăbuțe. De cum o văzu, domnița o înhăță și o luă la fugă spre castel, fără să-i arunce măcar o privire sau să-i spună vreo vorbă

de mulțumire broscoiului. În zadar strigă acesta în urma ei:
– Așteaptă-mă, fată dragă, ia-mă cu tine!

În aceeași seară, în vreme ce domnița se afla la masă alături de tatăl ei, regele, în ușa castelului bătu cineva. Mergând să deschidă, prințesa dădu cu ochii chiar de...

broscoi! Când îl văzu, îi și trânti pocitaniei ușa în botic! Dar cum regele o întrebă cine fusese, domnița se văzu silită să-i povestească ce pățise în ziua aceea.

– Ei, dar asta înseamnă că trebuie să-ți ții cuvântul dat, o muștră Măria Sa. Dă-i drumul înăuntru numaidecât!

Prințesa merse și-i deschise ușa, iar broscoiul o urmă la masă, unde se ospătă taman din

talerul de aur al domniței și mai și bău din cupa ei aurită! După asta, prințesa îl luă cu ea în pat. Dar abia ce atinse perna cea mătăsoasă, că pocitania se și prefăcu într-un chipeș prinț! El le povesti apoi tuturor cum zăcuse sub blestemul aruncat asupra lui de-o vrăjitoare haină. Și numai bunătatea unei prințese, care să-i îndeplinească toate dorințele, l-ar fi putut destrăma. În scurtă vreme, cei doi frumoși tineri prinseră drag unul de celălalt și făcură o nuntă mare, de trei zile și trei nopți, ca-n povești. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

21. CEI TREI ȚAPI

Într-o zi, trei frați-țapi se gândiră s-o apuce pe deal, în sus, unde să pască iarba cea cu fir lung și dulce care creștea pe-acolo. Însă, în drumul lor trebuiau să treacă o punte îngustă de lemn, întinsă peste apele repezi ale unui râu. Mai rău era că sub puntea cu pricina sălășluia un uriaș pocit, cu ochii mari cât cepele și-un nas cât toate zilele. Unde mai pui că tot timpul era moro-

cănos și lihnit de foame. Se nimeri ca tocmai cel mai mic dintre frații țapi să fie primul care să treacă puntea. *Boc! Boc! Boc! Trop! Trop! Trop! Trop!...* se auzeau copitele țapului pe lemnul punții. Numai de câț, se auzi și răcnetul înfiorător al uriașului: – Hei, care ești acolo? – Sunt eu, cel mai mic dintre frații-țapi, răspunse mezinul. Iar matahala îi tăie vorba cu glasul său tunător: – Cum îndrăznești să calci pe puntea mea? Ei, lasă, că pentru asta te-oi înfuleca de-îndat', obraznicătură cu cornițe!

– Nu mă mânca, domnule uriaș! se rugă cel mai mic dintre frații-țapi. Așteaptă-l și dumneata pe fratele meu mai mare... Eu, din câte vezi, sunt numai piele și oase, dar cu el sigur ai să te sature! se tângui mezinul.

– Că bine zici, mititelule! se înmuie uriașul și se puse pe așteptat.

Nu după multă vreme se auzi din nou: *Boc! Boc! Boc! Trop! Trop! Trop!*

– Care îndrăznești să-mi calci pe punte? Ia să te văd! răcni iarăși namila, ieșind de sub podeț.

Și fu rândul celui de-al doilea frate-țap să-i spună cine era.

– Ce, și nu știai că puntea asta e numai a mea? Pentru îndrăzneala ta, o să te înfulec pe dată!

– Nu mă mânca, domnule uriaș! se rugă și țapul cel mijlociu. Ai și dumneata răbdare să treacă pe aici frate-meu cel mare, că din el te vei ospăta pe cinste! Așa ajunse uriașul cel nătâng să-l aștepte pe cel mai mare dintre frații-țapi. Iar acesta și sosi curând, tropăind de se zguduia toată puntea.

– Pe tine am să te-nhaț și-am să te-nfulec! răcni uriașul. Numai că vorbele lui nu-l mișcară defel pe țapul cel mare.

El își lăsa coarnele în jos și porni vitejește către namilă.

Și țapul cel vânjos îl pocni pe nătângul uriaș de-l aruncă de pe punte drept în apa râului! Și de atunci, nici că mai avură cei trei frați-țapi vreun ne-caz la trecerea punții!

22. REGELE MIDAS ȘI ATINGEREA DE AUR

Regele Midas era un stăpânitor bun la suflet. Iar supușii lui trăiau fericiți sub oblăduirea sa. Într-o bună zi, aflându-se la plimbare prin grădina castelului, regele văzu un bătrân adormit la umbra unui copac... Ar fi putut să cheme numai-decât străjile și să-l arunce pe nefericit în temniță.

Regelui însă i se făcu milă de omul acela ostenit, așa că nu puse să fie pedepsit. Din senin, lângă Măria Sa se ivi o zână. – Pentru că ai o inimă așa de milostivă, spuse zâna, am să-ți îndeplinesc o dorință! Regele căzu pe gânduri și, după o vreme, îi zise:

– Aș vrea, zână bună, ca orice ating să se prefacă în aur!

Zâna rosti câteva cuvinte magice, iar când Midas atinse niște flori din preajmă, acestea se preschimbară în flori de aur! Regele își încercă puterile cele noi și cu statuile, prefăcându-le și pe acestea

în unele de aur!

Și la fel se petrecură lucrurile și cu copacii! Numai că, după atâta prefăcut în aur în stânga și-n dreapta, regelui Midas i se făcu foame. Așa că intră în castel, cu gând să guste câte ceva din bunătățile aflate pe masă.

Și ce să vezi... Mâncarea pe care puneă mâna și băutura pe care-o ducea la gură se prefăceau în aur! Iar regele era cătrănit nevoie mare, lihnit de foame și însetat! Cum să mai mănânce el acum? Și cum să-și astâmpere setea?

Tocmai când își deplângea soarta, apărui fiica lui. Copila alergă bucuroasă spre el, cu gând să-l îmbrățișeze. În zadar încercă regele să o oprească! Cum o atinse, cum se prefăcu și ea într-o... fiică de aur!

Midas era deznădăjduit. Merse în grădină și o chemă pe zână, care nu se lăsa prea mult așteptată. De cum se ivi, regele o rugă din tot sufletul:

– Te implor, zână bună, fă ce știi tu și ia-mi înapoi darul atingerii de aur pe care mi l-ai dat. Fă să fiu iarăși precum am fost!

Zânei i se făcu milă de el și îi ascultă ruga. Rosti cuvintele magice

și îl preschimbă pe Midas în regele de odinioară, cel fără de puterea de a transforma tot ce atingea în aur. Și cât se mai bucură regele Midas atunci când fiica lui dragă veni să-l îmbrățișeze!

23. VULPEA CEA ȘIREATĂ ȘI GĂINUȘA CEA ROȘCATĂ

A fost odată o găinușă roșcată, care trăia de una singură într-o căsuță din mijlocul pădurii. Într-o zi însă, o vulpe șireată foc se aciuă într-o văgăună din preajmă. Din ziua aceea, gândul vulpii a fost unul singur: cum să facă să pună laba pe vecina găinușă, pentru ca apoi s-o

arunce în oală, s-o fiarbă și s-o mănânce! Toate ca toate, dar găinușă cea roșcată umbla mereu cu băgare de seamă

și, mai ales, nu uita niciodată să încuie

ușa casei. Până la urmă, cumătra

vulpe se gândi la un șiretlic prin

care să-i vină de hac găinușei.

Într-o zi, dis-de-dimineață, aștep-

tă până ce găinușă plecă să adune

rămurele pentru noul ei cuibar. Vul-

pea luă un sac și, furișându-se prin

tufișuri, ajunse la casa găinușei. Găsind o

fereastră deschisă, șireata nu mai așteptă altă invitație și intră.

Ce spaimă trase găinușă cea roșcată când, întorcându-se din pă-

dure, dădu peste vulpe în casă! Zbură pe dată cât colo, oprindu-se

taman sus, pe-o grindă.

– Ei, uite că aici n-o să

pui tu laba pe mine, îi

spuse ea vulpii. Așa că,

cel mai bine ar fi să faci

repejor calea întoarsă!

– Tu chiar crezi tot ce

cotcodăcești? o întrebă

vulpea, începând să se învârtă în cerc, ca și cum ar fi vrut să-și prindă coada. Și se învârti tot mai repede și mai repede, de biata roșcată ameți tot uitându-se după ea. Nu trecu mult și găinușa căzu de pe grinda pe care se cocoțase, iar vulpea se grăbi s-o vâre în sac. Mulțumită că șiretlicul îi ieșise așa cum plănuise, luă sacul în spate și porni spre vizuină. Atât că alergătura aceea ne-

bună în cerc o obosise și pe cumătră. Drept care puse sacul de-o parte și se întinse cu gând să se odihnească oleacă. Dar, abia adormi vulpea, că-și reveni în simțiri găinușa! Și, scoțând de sub aripă o foarfecă, de care nu se despărțea niciodată, tăie frumușel sacul și ieși de-acolo la lumină. Îl umplu apoi cu niscaiva pietre mai măricele, îl legă la gură și se întoarse degrabă

acasă. De cum se trezi, vulpea înșfăcă sacul și-l duse în vizuina ei. Acolo, avea pe foc un ceaun plin cu apă, pregătit pentru supă. Dar, deșertând sacul în ceaun, pietrele făcură să sară din oală stropi mari de apă dlocotită, care o opăriră pe cumătra vulpe! Aceasta a fost prima și ultima ei încercare de-a pune laba pe găinușa cea roșcată și... istețță!

24. PRINȚESA ȘI BOBUL DE MAZĂRE

A fost odată ca niciodată un chipeș prinț, care dorea să se însoare numai cu o prințesă adevărată. Cunoscuse o mulțime de domnițe, dar cum să fi știut care dintre ele era o prințesă adevărată? Mai ales că, de fiecare dată, el le găsea domnițelor câte un cusur...

Într-o seară, se porni din senin o furtună grozavă, cu tunete, ful-

gere și șuvoaie de apă ce se prăvăleau din cer. Prințul și mama lui, regina, tocmai terminaseră masa de

seară, când auziră bătăi insistente în poarta castelului.

Prințul și regina meraseră să deschidă și se pomeniră față în față cu o preafrumoasă fată, cu părul și hainele șiroindu-i de apă. Tânăra le spuse de la bun

început că este prințesă și că, din pricina furtunii, se rătăcise de alaiul ei. Foarte amabilă, regina o pofti să rămână peste noapte la castel. Își făcuse ea socoteala cum să afle dacă tânăra era sau nu o prințesă adevărată. Și, pe ascuns, regina vârî un bob de mazăre între cele două saltele ale patului cu baldachin din camera de oaspeți.

După asta, porunci ca alte douăzeci de saltele să fie așezate peste cele două de mai înainte. O conduse apoi pe tânără în camera de oaspeți și-i spuse cu amabilitate: – Draga mea, iată unde vei dormi în astă noapte! A doua zi, la masa de di-

mineață, regina o întrebă pe tânără dacă a dormit bine. – Să mă ierți, Măria Ta, dar nu știu să mă mai fi chinuit vreodată atâta în somn. Am simțit tot timpul ceva... așa, ca o împunsătură, de parcă aș fi dormit pe ceva tare!

Tânără îi ceru din nou iertare reginei și o luă de la capăt cu văicărelile, povestindu-i cât se mai sucise și răsucise toată noaptea în pat. Regina însă se arătă de-a dreptul încântată,

căci cine altcineva ar fi simțit în somn bobul de mazăre, prin atâtea saltele, dacă nu o prințesă adevărată? Așa se face că prințul își află, în sfârșit, prințesa ce urma să-i devină soție. Și după o nuntă ca-n povești, au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

25. HAINELE CELE NOI ALE ÎMPĂRATULUI

Cu mulți, foarte mulți ani în urmă, trăia un împărat căruia îi plăceau atât de mult veșmintele arătoase, încât își cheltuia toți banii pentru a avea cea mai aleasă și mai la modă îmbrăcăminte. Într-o zi, în împărăția cu pricina se aciuară doi pungași, care se lăudară în tot locul că sunt cei mai iscușiți meșteri, în stare

să croiască cele mai frumoase straie de pe pământ. Bineînțele că împăratul ceru să fie aduși numaidecât dinaintea sa. – Măria Ta, îi spuseră cei doi șarlatani, hainele care ies din mâinile noastre au cele mai delicate culori și modele. Și, la drept vorbind, veșmintele astea măiestrite nici nu pot fi văzute de ochii vreunui prostănac. Stofa din ca-

re le croim are darul de a le face invizibile! Împăratul fu încântat de cele auzite. – Neapărat trebuie să am și eu niște haine de-astea! le spuse el celor doi. Așa că le dădu zece săculeți cu galbeni, pentru a se apuca neîntârziat de lucru. Ducându-și bănetul către atelier, cei doi șarlatani râseră pe săturate.

Meșteriră un război de țesut, în jurul căruia se învârtiră până târziu în noapte, prefăcându-se că lucrează din greu și că tot împletesc și tot țes ceva. Iar când hotărâră că straiile erau gata, cei doi croitori pretinseră că-i arată împăratului o cămașă, niște pantaloni și, mai spuneau ei, o minunăție de mantie. În realitate, lucrurile stăteau cu totul altfel... Împăratul,

care nu vroia nici în ruptul capului să se creadă că ar fi vreun prostănac, spuse: – Vai de mine și de mine, dar chiar că sunt tare frumoase! Pentru ca imediat să se prefacă a le îmbrăca, rând pe rând. Mai târziu, Măria Sa ieși pe stradă la o plimbare. – Vai, ce straiie alese și ce croială minunată! îi strigau

cei care-l întâlneau, nevrând niciunul să fie luat drept prostănac.

Deodată, din mijlocul mulțimii, se făcu auzit un glas de copil: – Care straiie?! Eu nu văd nicio haină pe el. Împăratul e gol! Știind câtă dreptate avea copilul, toți cei de față se puseră pe un râs strașnic. Iar împăratul cel neghiob o luă la fugă spre palat și, mai multe săptămâni la rând, nu mai îndrăzni să se arate supușilor săi!

26. MOTANUL ÎNCĂLȚAT

Auzindu-i nemulțumirea, motanul prinse glas și îi spuse: – Nu fii trist, stăpâne! Mai bine mi-ai da un sac, o pălărie și-o pereche de cizme... Și, foarte curând, vei fi mult mai bogat decât te-ai fi gândit vreodată! Așa gătit, cu pălăria cea nouă pe cap și cu cizmele cele traionice în picioare, motanul plecă de acasă.

A fost odată un bătrân care avea o moară, un măgar și un motan. Și mai avea și trei feciori. Când bătrânul muri, cel mai mare dintre feciori se alese cu moara, cel mijlociu primi măgarul, iar mezinul se pricopsi cu motanul. – Frații mei se vor descurca în viață, cu ce-au primit, spuse cel mai mic dintre frați. Dar eu, ce-o să mă fac cu motanul ăsta lenes?

Nu trecu multă vreme și izbuti să prindă un iepure arătos, cu care se și grăbi să ajungă la castelul regelui. Acolo, scoțându-și pălăria, motanul făcu o plecăciune și grăi: – Sire, stăpânul meu, marchizul de Carabas, îți trimite ploconul acesta, ca semn de mare prețuire! Câteva zile la rând, motanul trecu pe la castel, lăsând la picioarele regelui o mulțime de daruri, toate, firește, din partea marchizului.

Într-o zi, motanul îi spuse regelui:
– Sire, stăpânul meu, marchizul de Carabas, vă poștește la castel, împreună cu familia regală! Bine, dar unde oare avea să găsească istețul motan un castel pentru amărâtul lui stăpân?
– Ia-te după mine! îi spuse motanul mezinului, pornind întins spre un castel din împrejurimi, acolo unde sălășluia un temut și foarte bogat căpcăun.

– Spune-mi, mărite căpcăun, începui motanul, e adevărat ce se zvonește, c-ai fi în stare să te prefaci în orice animal de pe lumea asta?

Când acesta îi răspunse că tot ce se povestea despre el era cât se poate de adevărat, motanul îl rugă să se preschimbe într-un animal mic, cât mai mic. Și îngâmfatul căpcăun se transformă pe dată într-un... șorice! Asta și aștepta motanul... Când ai clipi, puse laba pe el și-l înfulecă dintr-o înghițitură! Când

regele ajunsese la castelul marchizului, se arătă foarte mulțumit de cât de înstărit era chipeșul tânăr. De cum se văzură, stăpânul motanului și fiica regelui prinseră drag unul de celălalt și, în scurt timp, făcură și nunta. Iar istețul motan nu mai fu nevoit să prindă șorice, decît așa, ca să se distreze...

27. LĂPTUCA, FATA CU PĂRUL BĂLAI

A fost odată un om sărman, care aştepta ca nevasta să-i aducă pe lume primul copil. Dar, în vremea asta, femeia poftea să mănânce lăptucă. Aşa că bărbatul se hotărî să-i astâmpere pofta smulgând, noapte de noapte, câteva căpăţâni de lăptucă din grădina unei vecine, o vrăjitoare rea şi răzbunătoare.

Şi cum ulciorul nu merge de prea

multe ori la apă, într-o noapte, vrăjitoarea îl surprinse pe nefericit la furat de lăptucă.

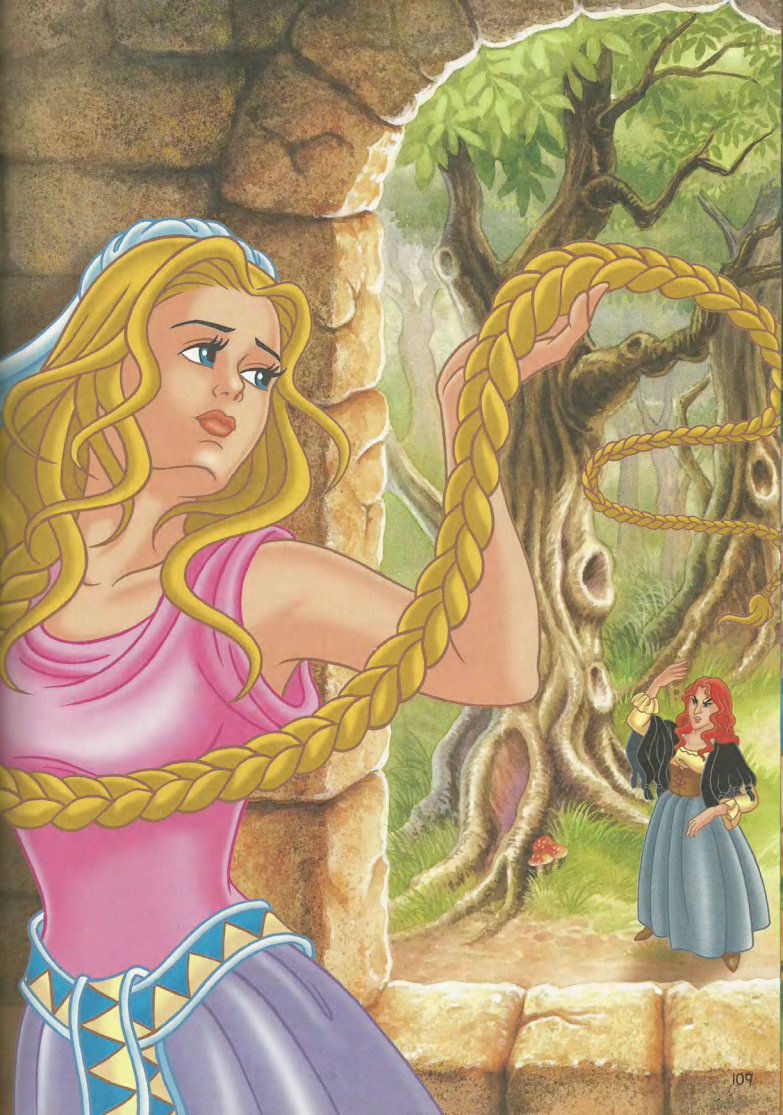
– Te-oi lăsa cu zile, îi spuse ea, dar numai dacă îmi vei da copilul ce ţi se va naşte! Oricât de greu i-a fost bietului om, până la urmă se învoi. La scurtă vreme după ce nevasta lui născu, vrăjitoarea se şi înfiinţă la casa celor doi sărmani ca să le ia copilul, aşa cum le fusese învoiala. Şi ce alt nume să-i pună copilei, căci era vorba de o fetiţă, dacă nu... Lăptuca! Fetiţa se făcu mare şi nespus de frumoasă, cu părul lung şi bălai. Când împlini doisprezece ani, vrăjitoarea o închise într-un turn înalt, fără de uşă şi cu o singură fereastră. În fiecare zi, ea trecea pe-acolo şi îi striga copilei:

– Lăptuco, odor frumos, dă-ţi coşitele în jos!

Iar fata îşi lăsa să atârne peste per vaz cozile lungi de douzeci de coţi, împletite din păru-i ca aurul. Şi, pe aşa o funie încropită, vrăjitoarea se căţăra până sus, în turnul fără uşă.

Trecură astfel mai mulți ani și, într-o bună zi, se nimeri prin preajma turnului un prinț chipeș, care o auzi pe frumoasa fată cântând, acolo sus, în cămăruța ei. Stând la pândă, o văzu pe vrăjitoare cum o cheamă pe fată și cum se cațără până la fereastra turnului, pe cozile bălaie ale acesteia. După ce plecă vrăjitoarea, prințul, la rândul-i, strigă și el: – Lăptuco, odor frumos, dă-ți coșițele în jos!

Pe dată coborâră cozile fetei, iar prințul se urcă pe ele până sus, la fereastra turnului. Văzându-se, cei doi tineri se îndrăgostiră pe dată.

Numai că vrăjitoarea află de prinț și tare se mai mânie. Într-o zi, când prințul încerca să ajungă la fereastra turnului, ea îi tăie fetei cozile bălaie și tânărul căzu. Apoi, vrăjitoarea o trimise pe Lăptuca

într-altă țară, hăt departe! Din fericire, prințul căzuse pe o căpiță de fân și nu pățise mare lucru. Cum nu mai putea de dor, el plecă în căutarea fetei cu părul bălai și, după un an de umblat prin lume, o găsi în sfârșit! Cei doi se căsătoriră în scurt timp și trăiră fericiți, până la adânci bătrâneți!

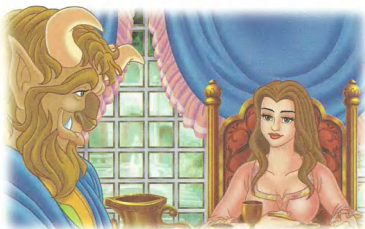
28. FRUMOASA ȘI BESTIA

A fost odată un negustor bătrân care se întorcea acasă dintr-o lungă călătorie. El avea o fată pe nume Frumosa, care nu-i ceruse să-i aducă bijuterii sau haine nemaivăzute, ci doar trandafiri, florile ei preferate. Așa că negustorul se opri într-o grădină întâlnită în drum, unde creșteau minunatele flori, cu gând să culeagă câteva și să i le ducă fetei sale. Apucă să rupă patru trandafiri și când vru să mai ia unul, omul se pomeni ridicat în aer de un monstru cu cap și colți de leu și coarne de taur.

– Astea-s florile mele! strigă la el Bestia, cu glas tunător.
– Iertare, rogu-te! rosti omul, tremurând de frică. Am luat trandafirii pentru fiica mea, Frumosa.
– Bine, am să-ți cruț viața și o să te las să mergi acasă, spuse Bestia, doar dacă mi-o vei trimite pe fiica ta, ca să trăiască alături de mine aici, la castel.

Cum nu avea altă scăpare, bietul negustor se învoi.

Ajuns acasă, cu inima grea, îi povesti fetei pățania de pe drum. Iar ea, ascultătoare, plecă la castelul Bestiei... Nu mică-i fu miraarea să afle că Bestia, în ciuda chipului hâd și fioros, era tare bună la suflet, ba chiar avea purtări alese!

Frumoasa și Bestia petrecură multă vreme împreună. Iar într-o zi, Bestia o întrebă pe Frumoasa: – N-ai vrea să-mi fii soție?

– O, nu! spuse ea, pe cât de mirată, pe-atât de înfiorată. Ai chipul hâd, dar un suflet bun și purtări alese. Cu toate astea, nu cred că m-aș putea mărita vreodată cu tine! Vorbele fetei avură darul să-l întristeze și să-l îndepărteze de ea, pentru ca mai apoi să tragă să moară de nefericit ce era.

Când îl văzu în starea aceea, Frumoasa izbucni în plâns.

– Bestie, îi spuse ea printre lacrimi, te rog, nu muri... Te iubesc așa cum ești!

De cum îi ajunseră la urechi vorbele acelea mângâietoare, Bestia se preschimbă într-un preafrumos prinț!

– Cu dragostea ta ai izbutit să alungi blestemul aruncat a-

supră-mi de o vrăjitoare, care m-a prefăcut într-un monstru, îi spuse flăcăul cel chipeș. Apoi, luându-i delicat mâna și punându-i pe deget un inel de aur, o întrebă:

– Acum vrei să fii soția mea?

– Desigur, dragul meu prinț! spuse fericită frumoasa fată. Curând, cei doi tineri se căsătoriră, iar fericirea lor se răsfrânse asupra întregului ținut!

29. SOLDĂȚELUL DE PLUMB

A fost odată, cu mulți ani în urmă, un băiețel care a primit în dar, de ziua lui, o cutie cu soldăței de plumb. Toate figurinele stăteau în poziție de dreptți, tare mândre în uniformele lor strălucitoare. Soldățeii arătau cu toții, sau aproape cu toții, la fel. Spun „aproape”, pentru că unuia dintre ei îi lip-

sea un picior! Într-o zi, băiețelul aranjă soldățeii pe masă, punându-i de pază în fața unui castel de jucărie.

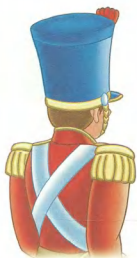
Uitându-se în jur, soldățelul cel știop văzu o preafrumoasă domnișoară stând în fața castelului. Domnișoara aceea era făcută din carton și pe costumul ei, de culoarea cerului, avea prins un strălucitor giuvaier purpuriu.

Fiind balerină, ea ținea bra-

țele arcuite grațios

deasupra capului și un picior ridicat, ca și cum ar dansa. Soldățelul de plumb crezu însă că și ei îi lipsește un picior. Tare bucuros, își zise în sinea lui: „Nici că puteam întâlni o fată mai potrivită să-mi fie soție!”. Și, toată noaptea, soldățelul de plumb și delicata balerină se priviră ochi în ochi.

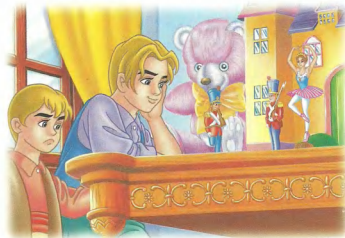

A doua zi, băiețelul puse soldățelul cel șchiop pe pervazul ferestrei. Însă o pală de vânt îl zbură din locul acela, făcându-l să cadă jos, în stradă.

Peste el dădură curând doi băieți care, punându-l într-o bărcuță de hârtie, îl lăsară să fie purtat de apa ce se scurgea printr-un canal. Apoi, bărcuța de hârtie ajunse prin

canal în mare și, după ce luă apă, se scufundă. În vreme ce soldățelul de plumb se ducea spre fundul apei, apără un pește care-l înghiți pe dată! După un timp, peștele se prinse într-un năvod și, să vezi întâmplare, mama băiețelului cumpără de la piață chiar peștele cu pricina! Nu mică le-a fost mirarea celor de acasă când, spintecând peștele, dădură în burta acestuia tocmai peste soldățelul de plumb! Băiețelul îl așeză la loc pe masă, de pază la castelul de jucărie. Iar acolo, o reîntâlni pe balerina cea frumoasă. Cei doi schimbă între ei priviri fericite... Dar fratele

cel neastâmpărat al băiețelului aruncă soldățelul în focul din cămin. Tot atunci, o pală de vânt, intrată pe fereastra deschisă, o luă pe balerină de pe masă și o duse drept în vatră, alături de soldățel! Curând, din cei doi îndrăgostiți mai rămase doar strălucitorul giuvaier al frumoasei balerine, prins într-o bucată de plumb de forma unei inimi.

30. PICIOR-ȘCHIOP

A fost odată un morar sărac, căruia îi plăcea să se laude în tot locul că fiica lui era în stare să toarcă fire de aur din paie. Când auzi una ca asta, regele îi porunci unui sfetnic: – Să-mi aduci degrabă fata la palat, că vreau s-o cunosc! Cum ajunse, regele o și duse pe fată într-o cămăruță plină cu paie și, arătându-i o roată de tors și o vârtelniță, îi zise:

– Să faci bine și să torci în fire de aur toate paiele pe care le vezi aici! De nu, peste trei zile am să dau poruncă slugilor mele să-ți ia viața!

Rămasă singură, fata izbucni în hohote de plâns, căci nu se pricepea deloc la așa ceva. Deodată, ușa se dădu de perete și în încăpere intră un omuleț ciudat.

– Uite, trei zile de-acum încolo am să torc în locul tău, în fire de aur, toate paiele de-aici, îi spuse el fetei. Dar pentru asta trebuie să-mi dai și tu ceva în schimb!

Pentru început, fata îi dădu salba de la gât. A doua zi, pentru munca omulețului, fata se văzu nevoită să se despartă și de inelul de pe deget. Numai că în cea de-a treia zi, chiar că nu mai avu cu ce să-l răsplătească.

– Uite cum facem, grăi ciudatul omuleț. Făgăduiește-mi că-mi vei da primul copil pe care-l vei avea!

Cu durere în suflet, biata fata îi făgădui

primul ei prunc. Regele se arată atât de mulțumit de aurul dobândit, încât o luă pe fată de nevastă. Și, peste un an, li se născu un prunc. Într-una din zile, iată că apăru omulețul cel ciudat pentru a-și lua copilul făgăduit cândva. Regina, fata de morar de odinioară, încercă să-l convingă pe omuleț să primească în schimb giuvaiere sau saci cu aur. Dar acesta, nu și nu! Biata regină începu să plângă și să se tânguiască. Și plânse cu atâta deznădejde, că în cele din urmă omulețului i se făcu milă și grăi:

– Ca să nu zici că am inima haină, o să-ți las copilul numai dacă de-acum în trei zile o să fii în stare să îmi ghicești ciudatul nume! Vreme de două zile la rând, regina se gândi la tot felul de nume. În cele din urmă, un slujitor îi povesti cum, din întâmplare, văzuse în pădure un pitic ciudat ce dănuția de zor în jurul unui foc și cânta cât îl ținea gura:

„Mâine iau de la palat pe feciorul de-împărat. Și nimeni nu știe, hop, că mă cheamă Picior-Șchiop!”. A treia zi, când omulețul se arată la palat, regina îl întreabă temătoare: – Te numești, cumva, Picior-Șchiop? La auzul acestor vorbe, omulețul se înfurie peste poate! Și, de ciudă că regina îi dibuise numele, se porni să tropăie amarnic. Podeaua se crăpă, iar omulețul căzu în hăul ce se căscase amenințător. De atunci, nici că îl mai văzu cineva prin acele locuri!

31. TOM DEGEȚEL

A fost odată un tăietor de lemne sărman, care trăia împreună cu nevasta lui într-o căsuță din pădure. Dar necazul lor cel mare, mult mai mare decât sărăcia, era că nu aveau copii. – M-aș mulțumi și cu unul mic, nu mai mare decât un deget! obișnuia să spună bărbatul. Or, după o vreme chiar avură

un copil, așa cum își doriseră... cât un deget! Și ce nume ar fi fost mai potrivit decât... Degețel? Tom Degețel. Odată cu trecerea anilor, Tom rămânea la fel de mic de statură. Se făcu în

schimb un băiețel ascultător, care-și ajuta părinții cum putea el mai bine.

Într-o zi, Tom luă căruța cu calul gata înhamat și se duse la pădure ca să-l aducă pe tatăl său acasă. Ei, dar ca să-l poată conduce pe unde trebuia, mama îl așează pe Tom pe creștetul calului. Iar acesta se îndemna la drum de parcă ar fi fost condus de un

vizitiu iscusit! Trecând pe lângă cal și nevăzându-l pe Tom, un circar bătrân își închipui că ar fi fost vorba de vreun armăsar isteț. Așa că încercă să-l cumpere de la tăietorul de lemne. Apoi, văzându-l pe Tom și pricepând cum stăteau lucrurile, se tocmi ca să-l cumpere pe băiețel, pe care era dispus să dea o pungă de galbeni.

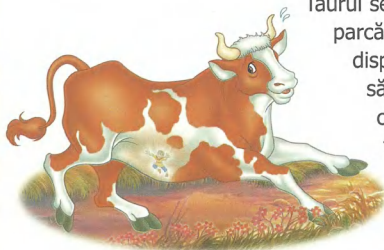

Tatăl lui Tom nici prin gând nu-i dădea să-și vândă feciorul, dar acesta îi suflă la ureche:

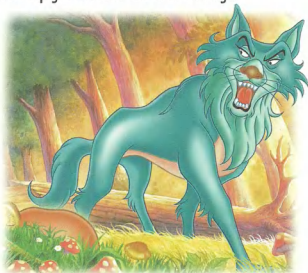
– Vinde-mă tată circarului și nu-ți face griji, că o să mă întorc eu degrabă acasă!

Peste câteva săptămâni, băiatul fugi de la circar și porni, așa cum făgăduise, spre casă. Pe drum însă, fiind obosit, Tom adormi pe o pajiște. Un taur care păștea prin preajmă îl înghiți și pe băiețel, odată cu smocul de iarbă pe care-l rupsese! Ajuns în burta animalului, băiatul se puse pe strigat: – Ajutor! Dă-mi drumul! Tăurașule, lasă-mă să ies!

Taurul se sperie și o rupse la fugă, de parcă l-ar fi lovit strechea. Strigătele disperate ale lui Tom ajunseră însă și la urechile unui țaran. Înfricoșat nevoie mare, omul tăie taurul și îi aruncă burta în pădure. Nu trecu multă vreme și peste burta în care se afla băiețelul dădu un lup lihnit de foame, care o și înfulecă!

– Lupușorule! strigă Tom din burta dihaniei. Știi eu un loc în care vei găsi un ospăț pe cinste și unde o să te înfrupți numai cu bunătăți! Vorbindu-i din burtă și spunându-i pe unde s-o apuce, Tom îl duse pe lup chiar la casa părinților săi! Iar acolo se puse pe strigat, chemându-și mama și tatăl în ajutor. Acesta din urmă ieși din casă și omorî lupul, scoțându-l la lumina zilei pe Tom. Și cât de fericiți se arătară cei doi de întoarcerea iubitului lor Tom Degețel!

32. FETIȚA CU CHIBRITURI

le. În buzunarul rochiței ținea niște cutii de chibrituri, cu care cutreierase toată ziua prin oraș, nădăjduind să vândă vreuna. Din timp în timp, fetița le striga trecătorilor grăbiți:

– Chibrituri! Chibrituri de vânzare! Chibrituri...

Dar nimeni nu-i cumpăra nicio cutie și nu-i dădea, măcar de pomană, vreun bănuț. Mânu-

Într-o seară geroasă de iarnă, o fetiță sărmană ședea ghemuită la un colț de stradă dintr-un mare oraș. Ninge cu fulgi mari, vântul tăios spulbera zăpada din loc în loc, iar biata fetiță era îmbrăcată doar într-o rochiță peticită.

Oameni grăbiți treceau nepăsători pe lângă fetița cea tristă, care tremura de frig din toate încheieturi-

țele îi înghețaseră, dar îi era frică să se întoarcă la ai săi... Nu vânduse nici măcar un băț de chibrit și nu putea să ducă niciun bănuț acasă, iar mama ei vitregă tare s-ar mai fi mâniat. Găsi un locșor ferit de vânt și, deodată, se gândi că de-ar fi aprins un băț de chibrit, s-ar fi încălzit olecuță. Zis și făcut! „Hârști!” Aprinse bățul de chibrit și-și făcu mâinile căuș în jurul lui. Flacăra jucăușă era o binecuvântare...

Își închipui că se află în fața unui cămin, cu un foc mare și vesel în vatră. Și ce plăcută era căldura aceea! Dar bățul de chibrit se stinse, iar flacăra pieri și odată cu ea și focul cel vesel din cămin. Se făcu și mai frig, iar ninsoarea se opri. Privind spre cer, fetei i se păru că și stelele se stinseseră. Deodată, văzu

o stea căzătoare și își aminti vorbele de odinioară ale bunicii, singura care o iubise cu adevărat și care acum nu mai era. Ea îi povestise că atunci când cade o stea, un suflet se înalță spre rai. Fetița aprinse alt băț de chibrit. Și, în luminița aceea minunată, i se păru că o vede pe bunica ei dragă.

– O, bunico! Te rog, ia-mă cu tine! șopti fetița, cu lacrimile șiroindu-i pe obrăjorii înghețați de frig.

Rând pe rând aprinse toate celelalte

bețe de chibrit din cutie. Cu un zâmbet drăgăstos, bunica întinse brațele și o cuprinse pe nepoată. Și amândouă zburară sus, sus de tot, acolo unde nu e nici frig, nici foame, nici suferință... În rai!

33. URIAȘUL CEL HAPSÂN

Demult, tare demult, într-o țară îndepărtată, era o grădină nespus de frumoasă. Și, în fiecare zi, după școală, copiii se opreau acolo și se jucau ore în șir. Numai că minunăția aceea de grădină era a unui uriaș pe care de ani și ani nu-l mai văzuse nimeni. Mai rar așa grădină precum cea a uriașului!...

Cu iarbă mătăsoasă, puzderie de flori și copaci numai buni de cățărat prin ei, pe crengile cărorora ciripeau vesele păsărelele. Era chiar și un lac unde copiii se jucau cu bărcuțe din hârtie și pe care puteai vedea lebede! Adevărul era că uriașul fusese plecat vreme de șapte ani la rând. Dar, într-o geroasă zi de iarnă, se întoar-se. Când dădu peste copiii care se jucau în grădina lui, se înfurie peste măsură și răcni: – Ce căutați aici, obraznicilor?

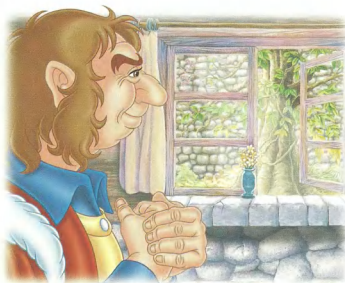

Copiii se speriară și o luară la sănătoasa. În aceeași zi, uriașul nostru ridică un zid înalt în jurul grădinii și mai puse și o placă de lemn, pe care scrisese: CEI CE VOR INTRA AICI VOR FI ASPRU PEDEPSIȚI! Așa era el, un uriaș hapsân.

Și, cum în grădina aceea minunată nu se mai puteau juca, copiii își găsiră alte locuri de joacă, pe străduțele murdare și pline de praf. Când veni primăvara, întregul ținut se umplu de flori, iar păsărelele ciripeau voioase, lucrând de zor la noile cuiburi. Într-un singur loc însă iarna parcă încremese: în grădina uriașului! Și așa și rămase, an după an!

„Nu înțeleg și pace de ce întârzie primăvara atât de mult?”, obișnuia să se întrebe uriașul cel hapsân.

Până într-o zi în care văzu că, în sfârșit, primăvara se așternuse și în grădina lui! O ceață de copii se strecurase în grădina, printr-o spărtură din zid, iar copacii se înveseliseră la vederea lor și, de atâta bucurie, se acoperiseră cu frunze și flori parfumate.

– Ce rău m-am purtat cu voi și cât de hapsân am fost, dragi copii! le spuse uriașul. Acum

am înțeles de ce primăvara s-a lăsat atât de mult așteptată! se dumiri el. Și se apucă de îndată să dărâme zidul grădinii, în care, din ziua aceea, copiii intrară fără nicio opreliște. Spre bucuria copiilor, până și uriașul începu să se prindă în jocurile lor!

34. LEBEDELE SĂLBATICE

A fost odată un rege care avea unsprezece fii și o singură fiică, al cărei nume era Eliza. Din nefericire, mama copiilor muri și, curând, regele își luă altă nevastă. Însă mama vitregă nu-i avea deloc la inimă pe Eliza și pe cei unsprezece frați ai ei.

În cele din urmă, maștera izbuti să-i gonească pe copii de la palat. Numai că, înainte de a-i vedea

plecați, încercă să-i prefacă pe cei unsprezece băieți în niște păsări hâde. În loc de asta, ei se preschimbară în unsprezece lebede frumoase. Scoțând țipete deznădăjduite, păsările se înălțară în văzduh și dispărură, găsindu-și adăpost într-o pădure. Dar de îndată ce se lăsa seara, lebedele se prefăceau la loc, în oameni.

La revărsatul zorilor însă, se preschimbau iarăși în lebede. În toată vremea asta, sora lor, Eliza, se ruga fierbinte ca vraja să se destrame.

Într-o noapte, fata visă că zboară și ajunge la palatul unei zâne.

— Cum aş putea să le vin în ajutor fraților mei, zână bună? o întrebă ea.

Iar zâna îi spuse să culeagă urzici dintre cele amarnic de usturătoare, care creșteau într-un cimitir întunecos și înfricoșător. Din urzicile acelea, spunea zâna, ar fi trebuit Eliza să împletească mai apoi unsprezece cămăși. Dar, înainte ca fata să plece de la castelul ei, zâna cea bună o mai povățui:

– Și ai grijă să nu scoți vreo vorbă, de când te vei apuca de lucrul ăsta și până îl vei duce la bun sfârșit! Căci de vei vorbi, atunci frații tăi vor rămâne lebede pe vecie!

Când se trezi din vis, Eliza merse în cimitirul aflat în apropiere și se apucă de cules cât mai multe urzici. Își înțepă mâinile până i se înroșiră și i se umplură de o mulțime de bășicuțe. Ajunsă acasă, fata călcă urzicile cu picioarele goale și le toarse în fire pentru țesut. Tot timpul cât lucră, nu

scoase nici măcar un suspin, necum să încerce a vorbi cu frații ei. Peste câteva zile cămășile fură gata, iar Eliza le aruncă pe spinările celor unsprezece lebede. Pe dată, păsările se preschimbară în cei unsprezece frați ai săi. Vraja se destrămasese! Copiii meraseră la tatăl lor și-i povestiră despre faptele mârșave ale mamei vitrege, iar acesta o goni numaidecât din țară!

35. TURTIȚA RUMENITĂ

A fost odată o femeie care avea șapte copii tare pofticioși. Într-o zi, în vreme ce se apucase să le gătească o bunătaie de turtiță, copiii se îngrămădăriră în jurul mamei, nerăbdători să guste din ce li se pregătea. Nici nu se rumenise bine pe-o parte, când unul dintre copii și începu să strige:

– Mamă, dă-mi și mie să gust o buchiță din turtiță, că nu mai pot de foame!

– Te rog, mămică dragă, vreau și eu să gust! se rugă un altul. Și numaidecât se puseră cu toții pe rugăminți.

– Aveți puținică răbdare! le răspunse mama. Trebuie să o întorc, ca să se rumenească și

pe partea cealaltă. După aceea o s-o tai în șapte bucăți și o s-o puteți mânca în voie.

Turtița se sperie și încercă să sară din tigaia femeii. Căzu însă la loc, pe partea pe care mai trebuia să se prăjească puținel. După ce se mai rumeni o vreme, își luă avânt și sări taman pe podea! Ieși apoi pe ușa casei... de-a rostogolul.

– Hei, turtițo, oprește-te! strigară într-un glas toți cei din casă. Ne e foame și-am vrea să te mâncăm!

Apoi se luară pe urmele turtiței, alergând după ea de-a lungul străzii. Numai că turtița se rostogolea prea repede ca s-o poată ajunge! În drumul ei de-a dura, turtița scăpă, rând pe rând, de un băiețel, de o găină, de un cocoș, de o rață și de o găscă. Și când te gândești ce mult își dorise fiecare să înfulece turtița

aceea! Ea însă le râse zeflemitor și-și văzu mai departe de rostogolitul ei. După atâta goană nebună, turtița se întâlni pe drum cu un cal.

– Turtițo, draguțo, lasă-mă să alerg pe

lângă tine și să-ți țin tovărășie! o rugă acesta. Crede-mă, nu-i deloc cuminte să pleci la drum de una singură...

Turtița se învoi, iar calul cel isteț o îndreptă pe un drum plin de bolovani. Și nu trecu mult până când turtița se lovi de-un bolovan și făcu un salt prin aer.

– Fii fără grijă, că te prind eu! îi strigă calul.

Și chiar se ținu de cuvânt. Alergă după ea, o prinse din zbor în dinți, dar o și înghiți pe nerăsuflăte!

36. POVESTEA LUI REPEZILĂ, PUTUL DE GĂINĂ

Într-o zi, un pui de găină pufos și gălbior, pe nume Repezilă, ciugulea câteva grăunțe sub stejarul de lângă poiată. Deodată... Poc! O ghindă, căzută din vârful copacului, îl lovi în ceafă și-l făcu să se dea peste cap. „Dumnezeule!” își zise Repezilă, după ce-și mai reveni din amețeală. „Se prăbușește cerul! Trebuie s-alerg și să-i dau de știre și regelui!” Așa că o luă la fugă, tare speriat. Cum ieși din curte, se întâlni cu două găini

care stăteau la taifas.

– Vai de noi! Se prăbușește cerul! le strigă puiul Repezilă. Acum alerg ca să-i dau de știre regelui!

– Nu mai spune, dragă! cotcodăci îngrijorată una dintre găini. Ce-ar fi să mergem și noi cu tine?

– Veniți! le răspunse bucurous puiul. La câte pericole aș putea întâlni pe drum, nici n-ar fi bine să merg singur-singurel...

Cele trei păsări merseară ce merseară până ajunseră din urmă o rață.

– Ne ducem la rege, ca să-i dăm de știre că se prăbușește cerul!

Îngrijorată de cele auzite, rața li se alătură. Dar ea nu fu nicidecum ultima, căci la ceata cea gălăgioasă se mai adăugară curcanul și găscă.
 – Nu ne luați și pe noi? întrebă cele două orătănii, după ce auziră că era vorba de mers tocmai la rege.

– Cum să nu, haideți și voi!

Și o ținură numai într-o fugă, până când întâl-niră o vulpe. Iar când auzi cumătra încotro se grăbeau așa de tare, le spuse:

– Știu eu o scurtătură pe care vom ajunge cel mai repede la castelul regelui. Haideți, urmați-mă! Numai că vulpea cea șireată nici vorbă să le ducă la castel. Locul spre care le îndrepta era chiar vizuina ei. Iar păsările o urmărară

una după alta. Și tot așa le și înfuleca șireata, de îndată ce intrau în vizuină. Deh, dacă s-au luat după un pui fără minte...

Din fericire pentru Repezilă, el era tare mărunțel și izbuti să se strecoare afară din vizuină, scă-pând astfel cu viață.

Alergă cât îl ținură picioarele până acasă și nu mai suflă o vorbuliță nimănui despre cerul care ar fi stat... să se prăbușească!

37. CEI TREI PURCELUȘI

Au fost odată trei purceluși care au plecat de-acasă. Așa au ajuns într-o pădure de la marginea unui câmp cu grâne, un loc numai bun să-ți ridici o căsuță.

– Eu o să-mi fac o căsuță din paie, spuse primul purceluș. O să fie călduroasă și o s-o termin iute!

Și, cum era de așteptat, în vreo două ore își ridică o căsuță din paie.

Cel de-al doilea purceluș, la rândul-i, spuse:

– Căsuța mea o să fie din lemn. O să mă apere de vânt și de ploaie, iar dacă s-o arăta lupul cel rău prin preajmă, o să fiu la adăpost! De data asta însă, lucrul la ridicatul casei ținu cât fu ziua de lungă. Cel de-al treilea purceluș se apucă să-și construiască o casă din cărămizi, la care munci neîntrerupt, vreme de două zile.

– Vreau și eu să mă simt la adăpost, atunci când o veni lupul cel mare și rău!

Și, rostind vorbele astea, intră în căsuță și încuie ușa. Chiar în ziua următoare, lupul cel mare și rău se duse la căsuța din paie și răcni:

– Deschide ușa, purcelușule, că de nu, o să îți pun căsuța la pământ dintr-o suflare!

– Nu-ți deschid, pentru că tu vrei să mă mănânci! îi strigă purcelușul, speriat. Umflându-și pieptul, lupul suflă din rășputeri înspre căsuță, iar paiele din care fusese făcută zburară cât colo. Numaidecât purcelușul alergă să se adăpostească în căsuța de lemn a fratelui său mijlociu. Când ajunse și acolo, lupul răcni din nou:

– Dați-mi drumul înăuntru, purcelușilor, că de nu, o să vă dobor și casa asta dintr-o suflare!

– Nu-ți deschidem, pentru că tu vrei să ne mănânci! îi răspunseră purcelușii.

Atunci, lupul își umflă și mai abitir

pieptul și se puse pe suflat: o dată, de două ori, de trei ori... A treia oară, lemnele din care fusese construită căsuța zburară care încotro, iar cei doi purceluși își căutară adăpost în casa de cărămidă a fratelui lor. Casa asta îi veni însă de hac lupului, căci nici nu putea fi vorba s-o spulberi numai suflând

asupra-i. Văzând că nu izbândește, lupul se cățăără pe acoperiș. Apoi își dădu drumul să lunece pe horn, în casă. Numai că jos, pe focul din vatră, se afla un ceaun plin cu apă clocotită!

Urlând de durere, lupul țâșni prin horn în sus, căzu de pe acoperiș și se pierdu în pădure. Și de atunci nu-l mai văzu nimeni prin acele locuri!

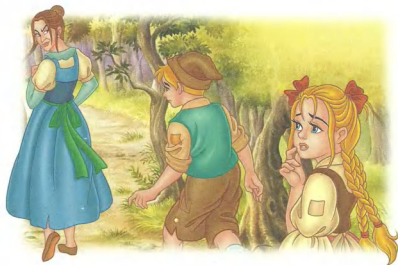
38. HÄNSEL ȘI GRETEL

Au fost odată doi frați, un băiat și o fetiță, pe nume Hänsel și Gretel, care locuiau într-o căscioară, la marginea unui codru nesfârșit. Tatăl lor era tăietor de lemne, iar mama vitregă nu-i iubea deloc.

Într-o zi, se treziră cu toții că nu mai era nimic de mâncare prin casă și nici bani. Maștera se gândi că nu mai avea încotro și trebuia să scape degrabă de copii, două guri în plus la masă.

Așa stând lucrurile, femeia îi duse pe Hänsel și pe Gretel în adâncul pădurii. Le lăsă două coltuce de pâine și le spuse că va veni mai târziu după ei, ca să-i ia acasă. Umbrele înserării se lăsară peste pădure și copiii așteptară în zadar, căci nici vorbă ca maștera

să se întoarcă să-i ia. Neștiind ce să facă, cei doi frați dormiră în noaptea aceea sub un copac. De cum răsări soarele, copilașii o luară la picior și căutară drumul spre casă. Dar, oricât încercară, nu izbutiră să-l afle. Ba mai mult, cu cât mergeau, cu atât se afundau și mai adânc în pădurea întunecoasă. După ce umblară

toată ziua, Hänsel și Gretel simțiră că îi lasă puterile. Dar tocmai atunci, într-o poiană, dădură peste o căsuță cum nu mai văzuseră vreodată: era făcută din turtă dulce, biscuiți și bombonele, iar acoperișul, din felii mari de cozonac și halviță! Cu ultimele puteri, copiii se repeziră într-acolo și se puseră pe înfulecat, rupând bucăți mari și gustoase din acoperiș. Nu trecu mult însă și, din căsuță, se auzi o voce hodorogită:

– Cine ronțăie din căsuța mea? Speriați, copiii încercau să scape cu fuga, dar stăpâna căsuței, care era o vrăjitoare, îi prinse din urmă. Îl închise pe Hänsel într-o oadă și-l amenință că o să-l gătească și apoi o să-l mănânce. Tocmai când vrăjitoarea pregătea focul, Gretel îi dădu brânci în cuptor! Nu trecu mult

și din cotoroanță nu mai rămase decât cenușa. După ce găsiră și comoara vrăjitoarei, copiii porniră din nou prin pădure. Pe drum îl întâlniră pe tatăl lor, care plecase de ceva vreme să-i caute. Tatăl îi îmbrățișă bucuros și îi duse acasă. Supărat foc pentru ceea ce le făcuse copiilor, tăietorul de lemne o izgoni pe mașteră. Și de-atunci au trăit toți trei fericiți, fără să mai fi suferit vreodată de foame!

39. DEGETICA

că o floare magică, între petalele căreia vei găsi copilașul mult dorit! Femeia merse cu sămânța aceea acasă, o puse în pământul dintr-un ghiveci, așa cum o învățase zâna, apoi o udă și o îngriji cu drag. Curând, din pământ răsări o floare deosebită, iar în bobocul ei se afla o fetiță! Femeia nu mai putea de fericire! Și, de vreme ce copila nu era mai mare decât un deget, îi spuse Degetica.

Noapte de noapte, fetița dormea lângă geam, în pătuțul ei încropit dintr-o scoică.

Dar, într-una din nopți, o pocitanie de broască intră pe geam și dădu peste fetița adormită. O fură cu tot cu pătuț și o duse la sălașul ei, aflat pe malul lacului din apropiere.

– Ce soție pe cinste ai să-i fii feciorului meu! îi spuse broasca.

Sărmana Degețica n-ar fi vrut deloc să ajungă soția unui broscoi! Așa că, ajutată de un peștișor, care rupse tulpina frunzei de nufăr pe care fusese lăsată, reuși să scape de broaște. Iar peștișorul o duse la mal, cu frunză cu tot, într-un loc în care trăia o șoricioaică bătrână. Aceasta se bucură nespus s-o primească în casa ei, iar fata se și apucă să o ajute în gospodărie.

Peste ceva vreme, un sobol începu să-și facă drum din ce în ce mai des pe la casa bătrânei, și asta pentru că îi plăcea cum cânta Degețica. Într-o bună zi, sobolul îi mărturisi fetei că și-ar dori-o de nevastă și o duse să-i viziteze tunelurile.

Dar, când văzu încăperile întunecoase, Degețica știu pe dată că nu va putea trăi în labirintul acela de

sub pământ. Prietena fetei, o rândunică, o ajută să scape de sobol, purtând-o în zbor spre un tărâm fermecat.

Ajunsă acolo, Degețica întâlnește un prinț chipeș, de statura ei, și amândoi se îndrăgostiră unul de celălalt. Curând se și căsătoriră și trăiră mai apoi fericiți, până la adânci bătrâneți!

40. VRĂJITORUL DIN OZ

Dorothy era o fetiță orfană, care locuia la ferma mătușii sale din Kansas, iar cel mai bun prieten al ei era un cățeluș pe nume Toto. Într-o zi, o tornadă stărnită din senin luă casa pe sus și o duse hăt departe! După o vreme, casa căzu într-un tărâm fermecat, numit Oz. Din fericire, în afară de o sperietură strașnică, nici Dorothy și nici Toto nu pățiră nimic.

O femeie prietenoasă, apărută ca din senin, îi spuse fetiței:

— Numele meu e Glinda și sunt Vrăjitoarea cea Bună

de la Miazăzi. Și mai află că, prăbușindu-se pe pământ, casa ta a omorât-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit. Pentru asta îți suntem cu toții recunoscători și, în semn de prețuire, îți dăruim pantofii ei fermecați.

— Îți mulțumesc din suflet, îi răspunse Dorothy, dar după ce voi vizita locurile acestea minunate, aș vrea tare mult să mă întorc acasă! Ce zici, zână bună, mă poți ajuta?

Glinda o sfătui pe fetiță să urmeze drumul pietruit cu dale galbene, care ducea în Orașul Smaraldelor. Acolo, îi mai spusese ea, i-ar fi

putut cere ajutor Marelui Vrăjitor din Oz. Fără să mai zăbovească o clipă, Dorothy și

Toto porniră la drum. Așa ajunseră să-i întâlnească pe Omul de Paie, pe Omul de Tinichea și pe Leul cel Fricos. Fiecare dintre ei nădăjduia să primească de la

marele vrăjitor ceea ce îi lipsea: Omul de Paie, ceva minte, Omul de Tinichea, o inimă, iar Leul cel Fricos, un dram de curaj!

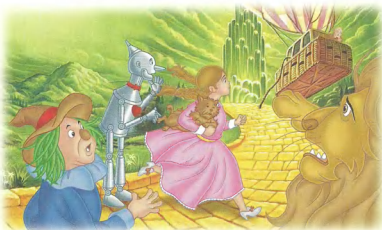
Cum ajunseră în Orașul Smaradelor, Vrăjitorul din Oz le spuse:

– Întâi de toate trebuie s-o ucideți pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus! Numai că, în drum spre castelul vrăjitoarei, maimuțele ei înaripate o răpiră pe Dorothy. Atunci când prietenii fetei reușiră să o găsească, vrăjitoarea încercă să-i sperie și îi dădu foc Omului de Paie. Acesta avu însă noroc cu Dorothy, care aruncă pe el o găleată de apă. Dar apa aceea o scaldă din cap până în picioare și pe vrăjitoare,

iar aceasta se topi pe dată! Pentru că i-au scăpat de vrăjitoarea cea rea, Vrăjitorul din Oz îi dăruie Omului de Paie mințile, Omului de Tinichea o inimă, iar Leului cel Fricos, pentru curajul arătat, o medalie grozavă. Și tocmai când Dorothy se pregătea să urce în nacela balonului cu aer cald al Vrăjitorului din Oz, pentru a se întoarce a-

casă, o rafală de vânt smulse balonul cu vrăjitor cu tot, pierzându-l în depărtări! Sărmana Dorothy! Cum o să mai ajungă ea acasă? Deodată, se ivi Vrăjitoarea cea Bună de la Miazăzi. Ea îi adu-se aminte fetei de pantofii fermecați, cu care fusese încălțată tot timpul: – Bate din ei de trei ori! Dorothy îl luă pe Toto în brațe și bătu din pantofi, precum o sfătuisese vrăjitoarea. Și, într-o clipă, se și trezi la ea acasă!

41. PETRICĂ ȘI LUPUL

A fost odată un băiețel cuminte și isteț pe nume Petrică. Vacanțele și le petrecea la bunicii de la țară, care locuiau într-o căsuță, la marginea unei păduri dese și întunecoase. Într-o dimineată, Petrică ieși la joacă pe câmpul de lângă casa bunicii lor, uitând însă deschisă poarta de la curte. Nu observă că un bo-

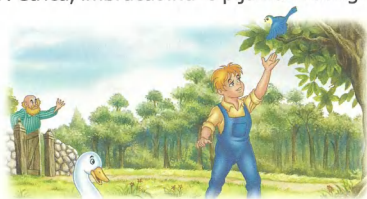
boc de gâscă se strecură afară și se luă după el. Ca de fiecare dată, băiatul merse mai întâi la prietena lui, vrăbiuța, care-l aștepta ciripind veselă pe una din crengile copacului în care își avea cuibul. Și tocmai atunci veni în grabă bunicul lui Petrică, îmbrăcat într-o pijama în dungii. Fără să-i zică vreo vorbuliță, îl luă de mână pe băiat și îl duse în curtea casei.

– Eu n-am vrut să te sperii atunci când ți-am spus că iazul acesta e un loc primejdios, își începu bătrânul dojana. Oricând poate ieși din pădure vreun lup flămând... care să sară la tine și să te înfulece!

„Mie nu mi-e frică de lupi”, își spuse Petrică în gând. Peste puțină vreme însă, se întâmplă ca din pădure chiar să se arate un lup mare și fioros...

Petrică tocmai se uita la el, din spatele porții, când dihania se strecură către iazul din apropiere, în care se scălda bobocul de gâscă. Speriat din cale-afară, bobocul sări din apă și

o luă la fugă spre casă. Fu însă repede ajuns de lup și înfulecat pe dată!

Hotărât să scape de dihanie, Petrică își făcu un plan. Luă o funie groasă, se urcă pe zidul grădinii și de-acolo se cățăără într-un copac din preajma iazului. Apoi, îi spuse vrăbiuței: – Încearcă să zbori în jurul căpățânii lupului și să-i distragi atenția. Dar ai grijă să nu te înhațe!

Când lupul sări după pasărea ce nu-i dădea pace, Petrică izbuti să-l

prindă de coadă cu un laț pe care-l meșterise din funia cea groasă. Și tocmai atunci se nimeriră pe-acolo și doi vânători, venind din spre pădure. Îl urmăriseră și ei pe lupul cel hapsân și, când îl văzură prins în laț, se pregătiră să-l împuște.

– Nu trageți! le strigă Petrică. Nu trebuie să-l omorâm.

Cel mai bine ar fi să-l ducem la grădina zoologică, unde să îl poată vedea toată lumea!

Ce priveliște: Petrică, cei doi vânători, bunicul, și între ei lupul zdravăn legat, mergând cu toții înspre grădina zoologică! Iar pe deasupra lor zbura curajoasa vrăbiuță, mândră nevoie mare că ajutase și ea la prinderea lupului cel hapsân.

42. AVENTURILE LUI SINBAD

Demult, tare demult, în marele oraș Bagdad trăia un tânăr negustor, pe nume Sinbad. El obișnuia să călătorească pe mările cele întinse, ajungând în țări îndepărtate, cumpărând și vânzând tot soiul de mărfuri. Dar, într-una din călătoriile sale, corabia îl purta către o insulă tare ciudată... Sinbad cercetă insula cu pricina și află pe ea iarbă și flori, dar și câțiva copăcei. Mai târziu, făcându-i-se foame, Sinbad strânse niscaiva uscături

și aprinse un foc, cu gând să-și pregătească mâncarea. Deodată, insula prinse a se cutremura. Pașămite, nu era nicidecum o insulă... Tânărul negustor aprinsese focul pe spinarea unei balene adormite, care plutea așa pe mare de ani în șir! Iar focul nu făcuse decât să-l trezească. Înfuriată peste măsură, balena se scutură și-l aruncă pe Sinbad în mare! Apoi, după ce-i frânse corabia, se scufundă în apele învolburate. Mai multe zile la rând, Sinbad pluti pe mare, ținându-se de un buștean. Până la urmă, valurile și vântul îl purtară către o altă insulă, de data aceasta una adevărată, unde dădu peste un uriaș ou de pasăre. Dar tocmai atunci coborî din văzduh și pasărea, pentru a se așeza la clocit pe acel ou.

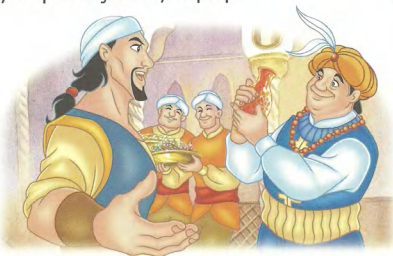

Ca să scape de pe insulă, Sinbad își desfăcu turbanul și se legă strâns de unul din picioarele păsării. Așa că, de cum își luă zborul, îl cără cu ea și pe tânăr! După o vreme, pasărea se lăsă într-o vale în care, peste tot, zăceau împrăștiate puzderie de pietre prețioase. Sinbad se dezlegă de pi-

ciorul păsării la timp, tocmai când aceasta se pregătea să-și ia din nou zborul. Tânărul negustor culese o mulțime de pietre prețioase și ieși din valea aceea. O porni la drum și, după mai multe săptămâni, ajunse într-o țară care se numea Serendib. Sinbad merse la regele țării și-i dăruî câteva dintre pietrele prețioase mai acătării, culese din valea în care îl dusesse uriașa pasăre. Drept mulțumire, regele îi oferî o casetă de aur și un vas din rubin, foarte prețioase, pe care tânărul să le ducă în dar marelui sultan din Bagdad. Totodată, Sinbad mai primi o corabie pe cinste, cu care să se întoarcă la ai săi, și mai mulți săculeți cu aur. Tare se mai bucură sul-

tanul la vederea darurilor și, drept mulțumire, îl opri pe tânărul negustor la curte și-l făcu mare dregător. Astfel, chiar dacă viața lui Sinbad fusese până atunci plină de peripeții și primejdii, acum putea duce o viață tihnită, fiind aproape la fel de bogat ca un rege!

43. PRINȚUL FERICIT

A fost odată un prinț care, în vremea domniei sale, fusese tare milostiv. Avu-
sesse grijă ca toți supușii săi să fie fericiți și
să aibă un trai îndestulat. Într-o zi însă,
căzuse bolnav la pat, iar boala îi pricinuisse
moartea. În amintirea lui, oamenii ridi-
caseră o statuie, înfățișându-l așa cum fu-
sesse în viață – senin și fericit. De pe soclul
pe care fusese așezată, uriașa statuie
străjuia orașul și strălucea în soare, fiind
poleită toată cu aur. În locul ochilor îi
fuseseră bătute două safire luminoase, în
vreme ce la mânerul sabiei în care se sprijinea fusese prins un rubin
mare și roșu ca focul. Într-o zi de toamnă, vreme la care multe păsări
se îndreptau către țările calde,
fugind din calea iernii aspre, un
rândunel se opri din zbor la
picioarele acelei statui. Deoda-
tă, îl atinse un strop de apă. Ri-
dicând privirea, văzu că nu era
un strop de ploaie ci o lacrimă
prelinsă de pe obrajii prințului
poleit cu aur, căci uriașa sta-
tuie... plângea!

– De ce plângi? Întrebă
rândunelul.

Iar statuia îi răspunse:
– Plâng de mila celor ne-
voiași care trăiesc în ce-
tate, ai căror copii nu au
haine călduroase și nu le
ajunge mâncarea. Te rog,
rândunelule, ajută-mă! îi
mai spuse prințul. Ia rubi-
nul de la mânerul sabiei

mele, desprinde safirele care mi-au fost bătute în loc de ochi și cojește foițele de aur cu care mi-a fost poleit trupul. Împarte toate aceste bogății celor sărmani.

Așa se face că, zi de zi, în vreme ce toamna cea rece se preschimba în tot mai ge-

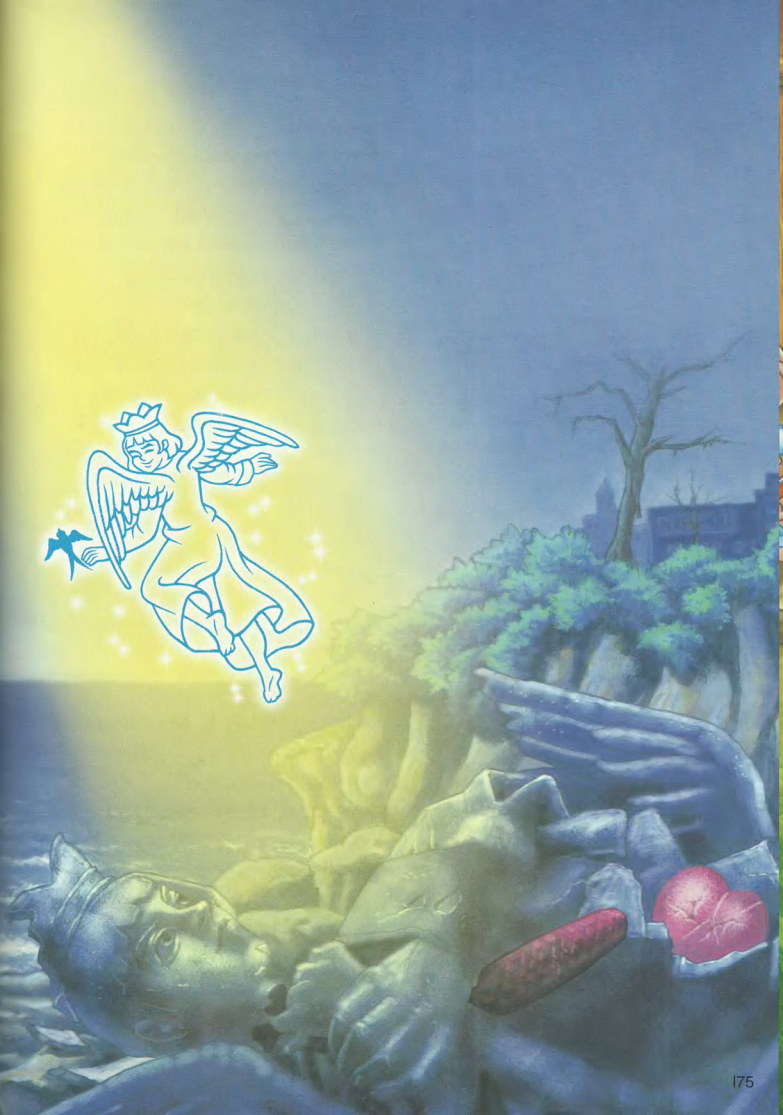
roasa iarnă, rândunelul ducea câte puțin din aurul și pietrele prețioase ale statuii către un nevoiaș sau altul din oraș. Și, cu-

rând, toți copiii avură parte de haine călduroase și nu se mai văitară de foame. Păsării însă i se făcu tot mai frig. Și, într-una din zile, își luă rămas-bun de la prinț și... muri! De durere, inima de piatră a prințului crăpă în două. Mai târziu, tare nemulțumit de halul în care ajun-

sese statuia, lipsită de strălucirea de odinioară, primarul orașului hotărî să scape de ea. Așa că porunci unor muncitori să o dea jos de pe soclu. Înăuntrul ei, aceștia aflară o inimă crăpată în două, pe care o aruncară la groapa de gunoi, lângă celelalte bucăți din statuie, acolo unde ajunse și rândunelul mort. Iar sufletele celor doi se înălțară împreună, pe-o rază de lumină, spre rai!

44. LUPUL ȘI CEI ȘAPTE IEZI

A fost odată o capră care avea șapte iezi. Într-o zi, trebuind să meargă în pădure ca să le aducă de-ale gurii, capra îi strânse în jurul ei pe cei șapte iezișori și le spuse:

– Cât lipsesc de-acasă, să nu care cumva să deschideți ușa străinilor! Pentru că, să știți, unul precum lupul cel rău, o

dihanie cu labe negre și glas gros și dogit, abia așteaptă să intre în casă și să vă mănânce pe toți!

Chiar așa și stătea treaba cu lupul, care pândea casa caprei mai tot timpul! Și, de cum plecă ea de-acasă, se și înființă la ușă și bătu încetișor.

– Cine-i acolo? Întrebară cei șapte iezi, într-un glas.

– Deschideți ușa, că sunt eu,

mămica voastră, le ceru dihania. Și v-am adus multe bunătăți!

Iezii însă îi răspunseră:

– Nu-ți deschidem, căci tu nu ești mama noastră! Glasul ei e subtil-rel și blând, nu gros și dogit ca al tău. Și să mai știi că ea nu are labele mari și negre... Așa că nu ne poți înșela, tu ești lupul cel rău și sigur vrei să ne mănânci pe toți!

Înfuriat, lupul plecă. Dar cum mintea nu îi stătea decât la iezii aceia fragezi, găsi și cum să-i păcălească: se puse pe mestecat niște cretă, ca să-și subțieze glasul, și-și mânji labele cu făină, ca să arate albe și frumoase.

Când mama-capră plecă iarăși în pădure, dihania se grăbi să ajungă la căsuța ei și să bată la ușă. De astă dată se preschimbase așa de bine, că iezii îi dădură drumul în casă! Rând pe rând, toți șapte fură înghițiți de lup. După

care, sătulă, dihania se întinse la somn. Curând, se întoarse și capra acasă. La început, dând peste lupul dormind pe jos, cu burdihanul plin cu iezisorii ei, izbucni în lacrimi. Mai apoi însă, uitându-se mai bine, văzu că burta dihaniei se tot frământa încoace și încolo. Capra apucă un borcănăș plin cu piper și îl deșertă

în nărilor lupului, făcându-l să strănute amarnic.

HAPCIU! HAPCIU! HAPCIU!...

Șapte strănuturi zdravene trase lupul și, la fiecare dintre ele, scuipă pe gură câte un ied! Capra nu mai putu de bucurie când își revăzu iezisorii vii și nevătămați! Tâlharul de lup o luă la sănătoasa spre pădure, strănutând de mama focului. Și de-atunci nici că-l mai văzu cineva prin acele locuri!

45. PRIVIGHETOAREA

Demult de tot, în China cea îndepărtată, trăia un împărat. Și avea Măria Sa un palat nespus de arătos, înconjurat de o grădină minunată, care se întindea cât vedeai cu ochii. Iar la capătul grădinii ăsteia se afla o pădure uriașă de pini, în care trăia și o mică pasăre, numită privighetoare. Nu arăta ea cine știe ce, căci penele îi erau pă-

mântii la culoare, dar cât de măiestrite îi erau trilurile!

Într-o vară, ajuns în vizită prin China, un călător de prin părțile noastre auzi cântecul micuței privighetori. Mai târziu, omul scrisese o carte în care descria minunatul palat, grădinile nemaivăzute și nu uită să adauge că „trilul privighetorii este lucrul cel mai frumos dintre toate”. Cartea ajunsese în mâinile împăratului și,

de cum citi cele scrise, îl chemă pe sfetnicul lui cel dintâi și îi porunci: – Vreau să ascult și eu cum cântă privighetoarea asta! Să faci bine

s-o găsești și să mi-o aduci neîntârziat! Sfetnicul împărătesc habar nu avea pe unde ar putea da de urma acelei păsări. O femeie de la bucătăria palatului îi spusese că știa unde trăia privighetoarea și îl duse acolo. Auzindu-i cântecul, sfetnicul se rugă de mica pasăre să vină la palat, să-i cânte și împăratului. Spre norocul lui, privighetoarea se învoi.

Ajunsa la palat, măiastra pasăre se întrecu pe sine într-o minunăție de triluri, făcându-l pe împărat să lăcrimeze de emoție! Așa că el se rugă de privighetoare să rămână acolo, iar pasărea se învoi.

Într-o bună zi, un negustor bogat îi trimise împăratului în dar o privighetoare meșterită din aur și împodobită cu diamante, safire și rubine. Cânta aidoma unei păsări vii și nu obosea niciodată. Drept urmare, împăratul o goni pe privighetoarea cea adevărată. Pasărea se întristă, dar, pe de altă parte, se și bucură că se

putea întoarce în pădurea ei. Un an mai târziu, împăratul se plictisi să tot asculte cântecul privighetorii de aur, mereu și mereu același.

Și-apoi, într-o zi, jucăria aceea se și strică. Curând, împăratul se îmbolnăvi și, cât zăcu întins în pat, își dori să asculte cântecul

privighetorii de aur. Stricată, aceasta nu-i putea fi însă de niciun folos. Pe neașteptate, auzi triluri măiestre venind dinspre fereastră. Era chiar privighetoarea cea adevărată! Pe măsură ce ea cânta, împăratul se simțea tot mai bine și se înzdrăvenea.

– Am greșit gândind că pasărea de aur era mai presus de tine, îi mărturisii împăratul privighetorii. Te rog, rămâi pentru totdeauna alături de mine!

– Măria Ta, eu trebuie să fiu liberă, îi răspunse pasărea. Dar voi trece în fiecare seară pe la palat și-ți voi cânta. Și, într-adevăr, privighetoarea își ținu cuvântul dat, bucurându-l pe împărat cu trilurile ei minunate!

46. SURORILE NALBA ȘI RĂSURA

A fost odată o femeie sărmană care avea două fete. Pe una o chema Nalba, iar pe cealaltă Răsură. Într-o noapte de iarnă, în ușa casei lor răsunară bătăi puternice. Era un urs, care ar fi vrut să se încălzească și el la focul din cămin. Îl lăsară să intre. Tot așa se întâmplă și în zilele care urmau: ursul se înființa odată ce se însera, rămânea peste noapte în

casă, iar dimineața o lua din loc. De îndată însă ce veni primăvara, ursul se făcu nevăzut. Într-o zi,

Nalba și Răsură merseră în pădure ca să adune vreascuri pentru foc. Aici dădură peste un pitic ce părea într-o mare încurcătură, căci își prinsese barba în despicătura unui buștean doborât la pământ. Nalba scoase din buzunar o foarfecă și-i tăie barba piticului, eliberându-l din

strânsoare. Fără ca măcar să le mulțumească fetelor, piticul apucă o traistă plină cu nestemate, ce zăcea aruncată îndărătul unui tufiș, și se pierdu în pădure. A doua zi, fetele se întâlniră din nou cu piticul. De data aceasta își încurcase barba în firul de la undiță, iar peștele

zdravăn prins în cârlig îl trăgea spre apă. Răsură se repezi cu foarfeca și, tăind din nou din barba piticului, îl eliberă pentru a doua oară. Și tot așa, fără să le mulțumească, piticul înhăță o traistă plină cu perle, pe care o ascunsese între trestiiile de pe mal, și dispăru în pădure.

Două zile mai târziu, surorile se aflau pe drumul care ducea către oraș. Și iar dădură peste cunoștința lor mai veche, piticul. De data asta era prins în ghearele unui vultur, care voia să-l ducă în cuibul lui și să-l mănânce în voie! Fetele îl apucară pe pitic de

picioare și traseră de el până când vulturul îi dădu drumul. Ca și-n celelalte dăți, cum se văzu liber, piticul o și luă la picior, târând după el o traistă plină cu galbeni. Peste ceva vreme, fetele îl zăriră pe pitic șezând pe un trunchi de copac și numărându-și monedele de aur. Deodată, o namilă de urs ieși din pădure, merse întins la pitic, îi smulse

pălăria fermecată de pe cap și i-o sfâșie în bucăți. Piticul își luă picioarele la spinare, lucru pe care, speriate, se pregătiră să-l facă și cele două surori. Dar ursul acela le grăi așa: – Nalbo, Răsuro! Stați, nu fugiți! Sunt eu, prietenul vostru pe care l-ați adăpostit astă iarnă!

Fetele îi recunoscă glasul și se bucurară tare mult să-l revadă.

Și să vezi minune... Un norișor de steluțe strălucitoare învăluie ursul, blana îi căzu din spinare și în fața lor apărură un flăcău chipeș, înveșmântat în haine țesute cu fir de aur.

– Eu sunt un prinț, le spuse el celor două surori, iar piticul acela a aruncat asupra mea un blestem și mi-a furat toate bogățiile. Acum însă, am scăpat și vă mulțumesc pentru bunătate și pentru că m-ați ajutat să destram vraja!

După o vreme, Nalba se mărită cu prințul, iar sora ei, Răsura, cu fratele acestuia. Și au trăit cu toții fericiți, până la adânci bătrâneți!

47. MUZICANȚII DIN BREMEN

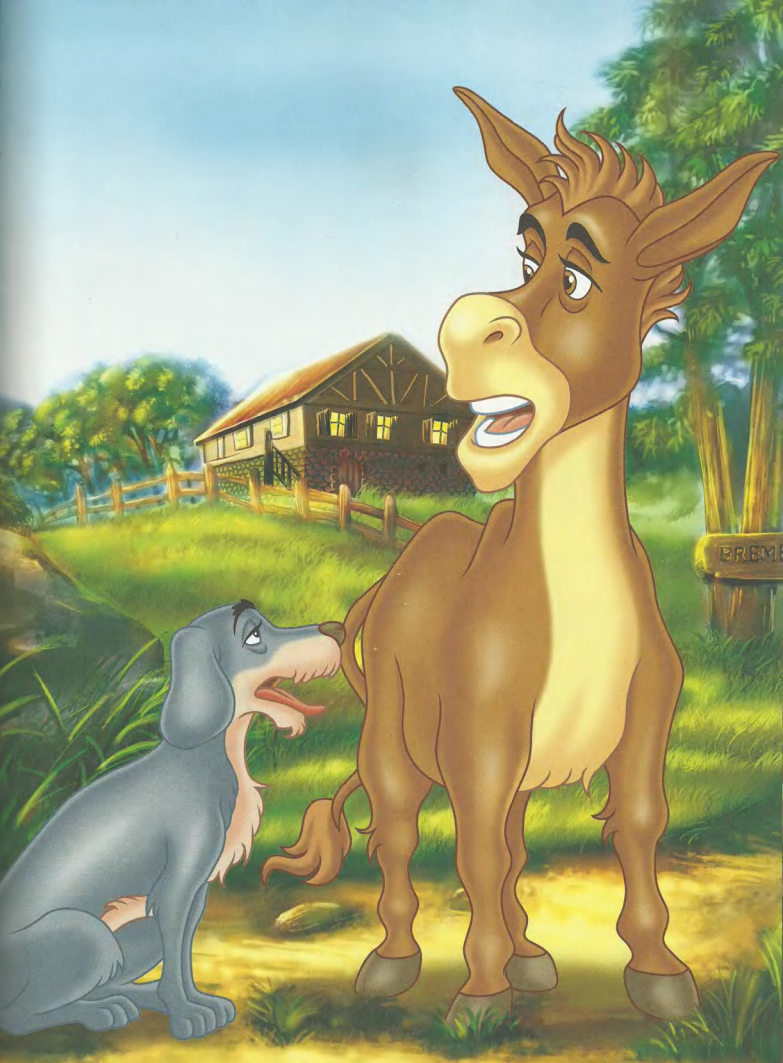
Într-o bună zi, un măgar bătrân fugi din curtea stăpânului său. Ciulind urechile, auzise că țăranul ar fi urmat să-l vândă unui măcelar! După ce merse o bucată de vreme, dădu peste un câine tare necăjit.

– Stăpânul meu m-a gonit fiindcă aş fi prea bătrân ca să-i mai pot păzi casa, îi povesti câinele.

Atunci, cele două animale hotărâră să meargă mai departe împreună, cu

gând să ajungă în oraşul Bremen, în care, ziceau ele, ar fi urmat să se facă muzicanţi şi să-şi câştige pâinea cântând. Cei doi întâlneau pe drum o pisică bătrână şi un cocoş obosit, care li se alătură. Cum se lăsase înserarea, iar până la Bremen mai aveau cale lungă, se gândiră să rămână peste noapte într-o căsuţă de la marginea drumului. Chiar dacă nu se simţea nicio mişcare înăuntru, casa era luminată ca ziua.

Când se apropiară, zăriră prin fereastra căsuței doi tâlhari, care tocmai își pregăteau cina. Și atâtea bună-tăți se aflau acolo pe masă, că le lăsă gura apă celor patru prieteni!

Atunci, pe loc, își făcură un plan! Câinele sări în cârca măgarului, pisica se cățăra pe spinarea câinelui, iar cocoșul zbură tocmai pe grumazul pisicii. Și, într-un glas, dar fiecare în felul său, se apucară să cânte! Că deh, doar așa le fusese vorba să-și câștige pâinea de zi cu zi, cântând! Numai că

hărmlăia asurzitoare care ieși îi făcu pe cei doi tâlhari dinăuntru să creadă c-ar fi fost atacați de vreo fiară cumplită. Iar asta îi puse numaidecât pe fugă. Văzându-se singuri, cei patru prieteni se așezară la masă și se înfruptară din gustoasele bucate. După ce se ospătară strașnic, cei patru „muzicanți” stinseră lumina și își aleseră culcușurile, fiecare după pofta

inimii și după cum îi era firea. În aceeași noapte, unul dintre cei doi tâlhari îndrăzni să se întoarcă și să intre în căsuță. Dar pisica îl zgârie până la sânge, măgarul îl pocni cu copitele, câinele îl mușcă de picior, iar cocoșul îl ciupi de pe unde izbuti și el. Însăpăimântat, tâlharul o rupse la fugă și nici el, nici fârtatul său nu mai îndrăzniră să se arate pe-acolo. Iar cei patru „muzicanți” s-au simțit atât de bine în căsuța aceea, încât nici că s-au mai îndurat să plece. Și au trăit fericiți tot restul vieții lor!

48. CROITORAȘUL CEL VITEAZ

Într-o zi, apucând la iuțeală o bucată de stofă, un croitoraş plesni niște muște sâcâitoare care-l bâzâiau. Și, când ridică bucata de stofă, ce să vezi? Șapte dintre ele zăceau moarte! Ceea ce-l făcu pe croitoraş să se umfle în pene. Își croi repede un brâu, pe care brodă următoarele: „ȘAPTE DINTR-O LOVITURĂ!”.

Apoi, omul nostru plecă în lume, cu gând să se laude în tot locul cu fapta lui de vitejie. Nu trecu mult și întâlni o pocitanie de uriaș, care-și râse însă de el.

– Ia nu mai râde ca un apucat! Mai bine citește ce scrie aici pe brăul pe care-l port, ca să pricepi cu cine ai de-a face!

Și, pe măsură ce citea, uriașului îi cam intra frica-n oase, căci se întreba dacă nu cumva era vorba de șapte oameni omorâți din lovitura aceea. Așa că se hotărî să afle cât de puternic era croitoraşul cu adevărat. Apucă de pe jos un pietroi și îl strânse în mâini până ce începu să picure apă dintr-însul...

– Ei, ești și tu în stare de-așa ceva, slăbănogule? Întrebă uriașul, râzând în hohote.

Croitoraşul se prefăcu că ia o piatră de pe jos, dar scoase pe furiș din traistă o bucată de brânză, pe care o strânse în palme până când începu să curgă zerul din ea. La vederea lucrului ăstuia, uriașului chiar că i se făcu frică de-a binelea. Așa că, în vreme ce mergeau pe drum, îi arunca însoțitorului său, pe ascuns, priviri temătoare.

Merseră ei ce merseră împreună, până ajunseră la un cireș încărcat de roade pârguite. Uriașul aplecă trunchiul pomului, pentru a-l ajuta pe croitoraș să culegă cele mai coapte fructe, aflate taman în vârful cireșului. Dar, în vreme ce mânca țînându-se de-o creangă, uriașul cel viclean dădu drumul pomului din strânsoare și zvârrr!,

croitorașul nostru zbură cât colo.

– Ha! Ha! Ha! râse uriașul. Dar văd că nici măcar nu ești în stare să ții de crengile astea subțirele! Asta să-ți fie oare toată puterea? – Că prost mai ești! îi răspunse croitorașul. N-am făcut decât să sar peste el! Ia încearcă și tu! Uriașul sări și el peste pom, dar își prinse un picior între crăcile cireșului și căzu cât era de lung. Tocmai atunci se nimeri să treacă prin preajmă și caleașca regelui.

– Bună treabă ai făcut, flăcău! îi zise regele. Care va să zică, l-ai prins pe uriașul cel rău! Regele îi dăruie un sac cu galbeni și îi oferi și o slujbă pe măsură la palat. Toată lumea află de vitejia croitorașului care-l prinsese pe uriaș. Și de atunci nici că mai cutează cineva să-i caute pricină...

49. CRĂIASA ZĂPEZII

Au fost odată un băiețel pe care îl chema Kay și o fetiță pe care o chema Gerda. Locuiau în case învecinate și erau cei mai buni prieteni, cântând și jucându-se laolaltă cât era ziulica de lungă.

Într-o zi de iarnă, Kay

își legă săniuța la spatele unei sănii mari, care tocmai trecea pe strada lor. Băiatul nu-și dorea decât o cursă mai lungă, dar sania aceea îl trase tot mai repede și tot mai departe, scoțându-l din oraș. Îl cuprinse frica văzând că nu poate să-și dezlege săniuța, dar nici că se putea împotrivi în vreun fel. Începuse să ningă din ce în ce mai tare, iar Kay nu mai vedea nimic în fața lui. Câteva ore mai târziu, sania cea mare se opri în fața unui palat de gheață și din ea coborî nimeni alta decât... Crăiasa Zăpezii! Iar atunci când îl sărută pe frunte, Kay uită pe dată de micuța Gerda, de bunica lui dragă și de tot ce lăsase în urmă acasă! A doua zi, fetița vărsă lacrimi amare văzând că prietenul ei Kay nu se întorsese. Așa că o porni la drum în căutarea lui. La căderea nopții, o ceată de tâl-

hari dădu peste ea și unuia dintre ei i se făcu milă de biata fată și o luă acasă. Tâlharul acela avea o fată de-o seamă cu Gerda. Iar fata de tâlhar avea câțiva porumbei călători. Întrebați dacă l-au văzut pe Kay, unul dintre ei le spuse că prietenul Gerdei se află în puterea Crăiesei Zăpezii.

Fata tâlharului îi dădu Gerdei ceva merinde pentru drum și niște cizme călduroase, din blană. Și-i mai dăruî și-un ren, în spinarea căruia să poată călători prin ținutul de gheață și zăpadă.

– Aleargă, renule, aleargă! îl îndemnă fetița de tâlhar. Du-o pe Gerda la palatul Crăiesei Zăpezii și să vă întoarceți cât de repede veți putea! Iar el alergă cât îl ținură picioarele și nu se opri decât în fața porților palatului. Cum renul nu îndrăznea să treacă de porți, Gerda se văzu ne-

voită să intre singură în palat. Din ferire, Crăiasa Zăpezii nu era acasă,

fiind plecată să cearnă niscaiva zăpadă prin munți. Așa că Gerda avu vreme să-l caute pe Kay. Îl găsi, în cele din urmă, într-o sală uriașă, în care băiatul era prins cu aranjatul unor cuburi de gheață.

– Kay! Dragul meu Kay! îl strigă Gerda, tare bucuroasă că-l găsise.

Numai că băiatul rămase nemișcat și rece, deoarece inima îi fusese înghețată de

Crăiasa Zăpezii! Atunci, Gerda se puse pe cântat, îngânându-i cântecul lor cel mai drag și izbutind astfel să topească stratul de gheață în care fusese încătușată inima lui Kay.

– Gerda! strigă el, plin de voioșie. Unde ai fost până acum?

Fetița se bucură nespun că prietenul ei se preschimbaser în cel pe care-l știa. O luară la fugă și ieșiră din palat înainte de a-i prinde Crăiasa Zăpezii. Apoi, urcând amândoi pe spinarea renului, porniră în galop și în scurt timp ajunseră cu bine acasă.

50. PELERINA FERMECATĂ

A fost odată un flăcău sărman, de la țară, care se hotărî să plece în lume pentru a-și căuta norocul. Și, cum mergea el așa, întâlni o bătrână care se chinuia să prindă un pui de găină. Flăcăul o ajută, prinzând puiul și ducându-l la locul lui, în poiată.

Isprava asta o mulțumi tare mult pe femeie și, drept răsplată, îi dăruî flăcău-

lui nostru o pelerină fermecată. Pasămite, odată îmbrăcată, pelerina îl făcea nevăzut! Tot bătrâna îi mai povesti despre un rege care-și avea castelul prin apropiere și la curtea căruia se petreceau lucruri ciudate. Regele avea douăsprezece fete, una mai frumoasă ca alta, care dormeau împreună în aceeași odaie. Cu toate că noaptea porțile castelului erau ferecate și bine păzite, în fiecare dimineață condurii prințeselor arătau scâlțiați și plini de

găuri în tălpi, de parcă domnițele ar fi dănțuit toată noaptea! Iar despre cum făcuseră de rupseseră condurii aceia, nici că sufla vreo vorbă vreuna dintre prințese. Așa că regele făgăduise mare avere aceluia care ar fi izbutit să dezlege taina, dar și pierderea capului celui care ar fi dat greș. O mulțime de prinți și cavaleri curajoși, veniți din toate zărilor, se perindaseră pe la castel, nădăjduind să poată dezlega misterul. Niciunul însă nu se dovedise mai dibaci decât ceilalți și, rînd pe rînd, își pierduseră cu toții capetele. Curînd, nici că mai îndrăzni cineva să se mai arate dinaintea regelui.

Flăcăul cel sărman se hotărî să meargă până la castel, să-și încerce și el norocul. Și, chiar în aceeași seară, se puse de strajă în fața ușii de la odaia prințeselor. Apoi, pe la miezul nopții, se prefăcu toropit de somn, sforăind, chipurile, de mama focului. După ce se asigură că străjerul doarme tun, prințesele își îmbrăcară degrabă veșmintele cele strălucitoare și își încălțară condurii cei noi. Flăcăul le auzi însă pregătindu-se, așa că se înfășură în pelerina lui fermecată și

așa, nevăzut,
se strecură în odaia lor.

Apoi, urmărindu-le pe domnițe printr-un tunel numai de ele știut, ajunse într-o minunată grădină. Copaci cu frunze de argint și de aur străluceau în lumina lunii și flori de diamant aruncau scânteii împrejurul lor. Flăcăul rupse niște frunze și culese câteva flori, după care văzu cum domnițele dănțuiră toată noaptea,

până își rupseră condurii. Iar când se pregătiră de plecare, flăcăul le-o luă înainte, ajungând primul la castel. Trântindu-se în fața ușii de la odaia prințeselor, se apucă să sforăie ca și cum ar fi dormit adânc. A doua zi, flăcăul merse și-i duse regelui frunzele de aur și de argint și florile de diamant, culese în noaptea trecută, povestindu-i despre locul în care prințesele dănțuiau în fiecare noapte.

Drept răsplată că dezlegase misterul condurilor rupte, flăcăul o primi de soție pe cea mai mică și mai frumoasă dintre domnițe.

Și amândoi au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți!

51. PETER PAN

Peter Pan era un băiețel cu totul și cu totul deosebit, care trăia într-un ținut fermecat, numit Țara de Nicăieri. Nu înainta niciodată în vârstă și, ceea ce era și mai și, putea să zboare! O zână mititică, adică o zânișoară pe nume Clopoțica, era cea mai bună prietenă a băiețelului. Se distrau de minune împreună, dar Peter își dorea un prieten care să-i citească și lui povești înainte de culcare. Așa că, într-o bună zi, zburând până la Londra, intră în odaia

unei fetițe pe nume Wendy Darling. Peter presără o pulbere fermecată asupra fetiței și asupra frățiorilor ei, pentru a căpăta cu toții puterea de a zbura alături de el în Țara de Nicăieri.

Wendy și frații ei fură nespuse de fericiți și, curând, zăriră din zbor junglele cele verzi și munții cei semeți din Țara de Nicăieri. Iar Wendy le văzu chiar și pe sirenele care-și aveau sălașul în Laguna Albastră. Peter întinse mâna, arătându-le copiilor o înfricoșătoare corabie de piraiți. – Acea e corabia dușmanului meu, căpitanul Hook, le spuse el.

Odinioară, într-o luptă sângeroasă, Peter îi tăiasc căpitanului Hook brațul stâng și-l aruncase între fâlcile unui crocodil. Iar acum, crocodilul nu urmărea altceva decât să înfulece și restul trupului lui Hook!

Căpitanul Hook îi purta lui Peter o ură nemărginită și tare ar fi vrut ca băiatul să o sfârșească între fâlcile crocodilului și nicidecum el! Așa că, de cum îl văzura, oamenii lui Hook traseră cu tunurile înspre Peter Pan. Biata Wendy fu atinsă de suflul unei ghiulele și se prăbuși în junglă.

Acolo dădură peste ea Băieții Pierduți, prietenii lui Peter. Aceștia o duseră pe Wendy în sălașul lor ascuns de sub pamânt. Mai târziu însă, în vreme ce dormeau, oamenii lui Hook îi făcură prizonieri pe Wendy, pe zâna Clopoțica și pe Băieții Pierduți. Fură cu toții legați fedeleș și duși pe corabia lui Hook. Spre norocul lor, zâna Clopoțica izbuti să scape. Așa se face că zânișoara zbură întins până la Peter și-l trezi neîntârziat. Băiatul își luă sabia și, alături de Clopoțica, se grăbi să ajungă la corabia piratilor. Umblând cu mare băgare de seamă, ajunseră la prietenii lor și începură să-i dezlege... După ce-i eliberă pe toți, Peter dădu semnalul atacului și se năpustiră asupra piratilor. În lupta iscată, Peter și căpitanul Hook se tăiară și se împunseră abitir unul pe celălalt. Până la urmă, Hook se împiedică și căzu peste bord, nimerind taman între fâlcile crocodilului care-i mâncase și mâna! Ceilalți piraiți își căutară scăparea înot, care încotro... Și astfel, Peter Pan izbândi din nou!

52. ROBIN HOOD

Cu multă, multă vreme în urmă, trăia în Anglia un tânăr chipeș, pe nume Robin Hood. Era cel mai iscusit arcaș din țară, dar totodată și un haiduc vestit, care lua de la cei bogați pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. Totul se petrecea pe vremea în care hainul prinț John ajunsese să conducă țara. Acesta urmărea să pună mâna pe răzvrătitul Robin Hood și să-l trimită la spânzurătoare! Dar Robin și fărtașii lui, Oamenii cei Veseli, cum li se mai spunea, se ascundeau în desișurile Pădurii Sherwood. Într-o zi, deghizat în haine de oștean, Robin aștepta un convoi de căruțe, încărcate cu aur și argint pentru prințul John, să treacă prin pădure. Deodată, se ivi un tânăr cu fața acoperită care își trase sabia de la brâu și sări la luptă. După o vreme, pe Robin Hood îl cuprinse mirarea, căci nu se așteptase să întâlnească un spadasin atât de bun!

– Stai, ajunge! îi strigă el. Să știi că nu lupți rău pentru unul de vârsta ta! N-ai vrea să te alături cetei lui Robin Hood?

– Dar ce, îl cunoști cumva pe Robin Hood? întrebă băiatul.

– Ei bine, află că Robin Hood sunt chiar eu! îi răspunse el, râzând.

Dar nici tânărul nu se lăsă mai prejos. Aruncă hainele în care era deghizat,

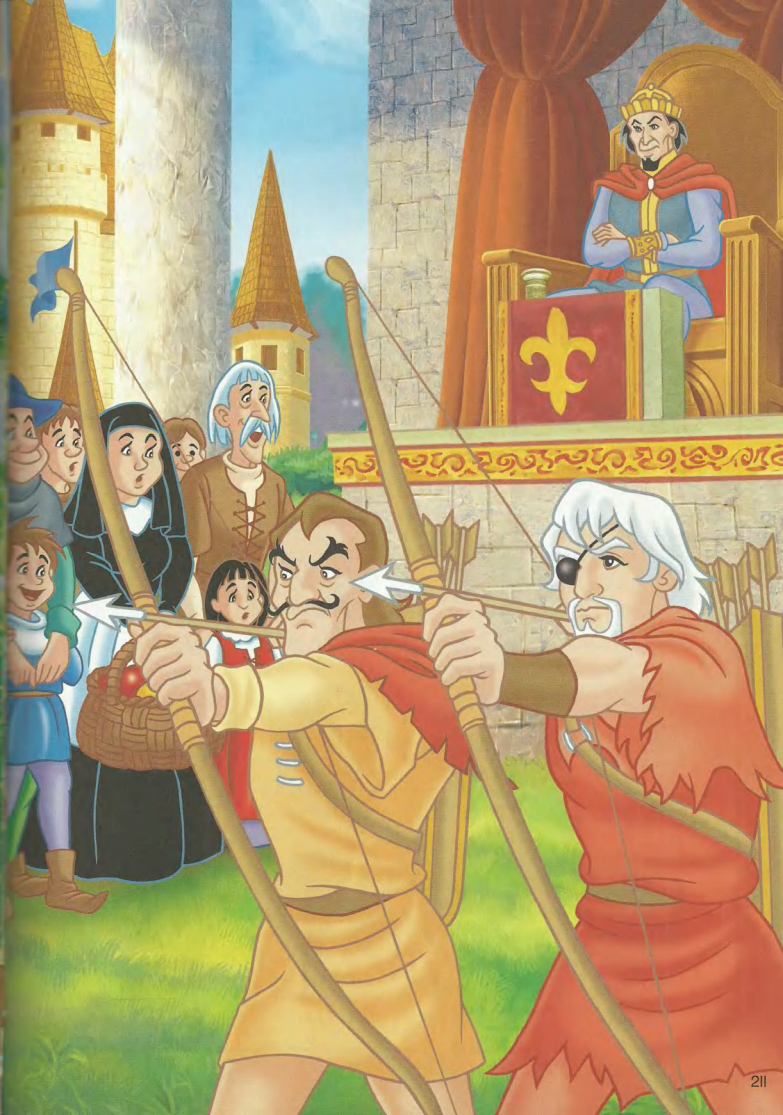
lăsând să se-arate drept cine era în realitate: lady Marian, vechea prietenă a lui Robin! După o vreme, vicleanul prinț John se gândi la o cursă în care să-l atragă pe Robin Hood. Așa că pregăti o întrecere de tras cu arcul la țintă, având drept premii o săgeată de aur și o pungă mare, plină cu arginți. Cei mai buni arcași din Anglia se prezentară la întrecerea aceea. Toată lumea era sigură că Robin Hood urma să

vină și el, dar în ce fel, nimeni nu știa. Trasul cu arcul la țintă era în toi și, curând, nu mai rămaseră decât trei arcași în întrecere. Unul era un bătrân, sau cel puțin așa arăta... În realitate, îmbrăcat în acele haine de împrumut, era chiar Robin Hood! Ultimii trei arcași își trimiseră săgețile. Primul greși ținta. Cel de-al doilea însă o lovi fix în centru... și părea că nimeni nu-l mai poate învinge. Dar Robin îi nimeri săgeata drept în mijloc, despiciând-o în două în lungul ei!

Și astfel Robin Hood câștigă premiul, iar prințul John nici măcar nu își recunosc dușmanul! Robin dăruie cei mai mulți dintre banii câștigați celor nevoiași și, nu peste multă vreme, se căsătorește cu lady Marian. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

PERSONAJELE

Cenușăreasa

Aladin

Vrăjitorul

Scufița-Roșie

Albă-ca-Zăpada

Piticii

Jack

Rățoiul cel urât

Mica Sirenă

Ali Baba

Căpetenia hoților

Morgiana

Geppetto

Pinocchio

Gulliver

Alice

Iepurele
cel alb

Regina de
Inimă Roșie

Omulețul din
turtă dulce

Bucle-Aurii

Cei trei urși

Cizmarul

Spiridușii

Cântărețul
din fluier

Primarul

Tăietorul de lemne

Nevasta

Fetița

Bătrâna

Țăranul

Broscoiul

Prințesa

Frații-țapi

Urișul

Regele Midas

Găinușa
cea roșcată

Vulpea cea
șireată

Prințesa

Împăratul

Tânărul

Motanul Încălțat

Lăptuca

Bestia

Frumoasa

Soldățelul de plumb

Balerina

Regina

Picior-Șchiop

Tom Degețel

Fetița cu
chibrituri

Uriășul cel hapsân

Eliza

Prinții

Turțița
rumenită

Puiul Repezilă

Vulpea

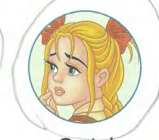
Cei trei purceluși

Lupul cel
mare și rău

Hänsel

Gretel

Vrăjitoarea

Degețica

Broscoiul

Bătrâna
șoricioaică

Sobolul

Rândunica

Dorothy

Omul de Paie

Omul de
Tinichea

Leul cel Fricos

Petrică

Lupul

Sinbad

Prințul fericit

Rândunelul

Capra

Iezii

Lupul

Privighetoarea

Împăratul
Chinei

Nalba

Răsură

Ursul

Piticul

Măgarul

Câinele

Pisica

Cocosul

Croitorașul
cel viteaz

Uriășul cel hâd

Kay

Gerda

Crăiasa
Zăpezii

Flăcăul sărman

Prințesele
dansatoare

Peter Pan

Wendy Darling

Căpitanul
Hook

Robin Hood

Prințul John

Minunata noastră carte, care-i va încanta cu siguranță pe cititorii de orice vârstă, este aidoma unui sipet cu comori. Iar giuviaerile aflate în interior sunt **52 dintre cele mai frumoase basme**, basme pe care orice copil și-ar dori să le asculte sau să le citească la nesfârșit!

Plecând de la textele clasice, cele care i-au bucurat de-a lungul vremii și pe cei mici, și pe cei mari, deopotrivă, **cele 52 de povești** au fost redactate în variante simplificate, cu ilustrații fermecătoare și captivante, care să stimuleze imaginația micilor cititori.

Conținând cele mai îndrăgite basme din lume, volumul prilejuiește copiilor întâlnirea cu peste 100 de personaje, alături de care micuții trăiesc aventuri nemaipomenite! Se cațără odată cu Jack pe uriașul vrej de fasole... o urmează pe Alice prin viziunea iepurelui... dau ochii cu prințul prefăcut prin farmede într-un broscu... aleargă după o turtiță încrezută...

Dimensiunea redusă a basmelor adaptate precum și dialogul simplu fac posibilă **punerea în scenă** a acestora, actori fiind chiar micii cititori! Apropierea de text și pe această cale va constitui o experiență nouă, în cadrul căreia copiii vor adăuga mișcare, fantezie și, de ce nu, propriile replici! Nu-i așa că, în compania celor **52 de povești**, distracția și aventura par fără de sfârșit?

Descrierea CIP a BNR:

52 de povești

Trad. și adapt. Andrei și Horia Crișan

Deva: Editura Crișan, 2008

ISBN 978-606-508-006-5

82-93-32=135.1

© 2008 Editura CRIȘAN, România

Deva, Str. M. Viteazu, bl. 47, ap. 1

Tel.: 0264-211597; Fax: 221515

sales@EdituraCRIȘAN.ro

Redactor: A. Sevastian

© 2008 Kohwai & Young, Malaezia

ISBN 978-606-508-006-5

9 786065 080065

Ediție: 1 2 3 4 / 08 9 10 11

www.EdituraCRIȘAN.ro

